

Ketabton.com

له ماڀڻامه تر ماڀڻامه

دشعر ونو مجموعه

پير محمد کاروان

د کتاب پېژندنه

- 0 د کتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه
- 0 شاعر : پير محمد کاروان
- 0 خپروونکی : د آزاد افغانستان د ليکوالو ټولنه « وفا »
- 0 چاپ او صحافي : ټاپ پرنټرز پيښور
- 0 کمپوزر : عبدالحی سحر
- 0 لومړی چاپ : د ۱۳۷۱ هـ. ش د سنبلې میاشت ۱۹۹۲ع اګست
- 0 شمیر : ۱۰۰۰ ټوکه
- 0 نمبر : (۶۹ - ۷۰)

له بناغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکسو او هنر مندوګوتو دکمپیوټر له پیچلي هنر نه راوايستل او کتابي شکل یې ورکړ.

اهڙاءِ :

دهغوی په نوم چي دخدای

له خلیفه (انسان)

سره مینه لري.

دماښامونو دمهال

يو «كاروان»

ښايي زموږ سر نوشت به له تياروسره تړل شوی وي ، موږ په تياروکې زېږېدلې ، په تيارو کې اوسيد لې او په تيارو کې فناشوي نسلونه يو . دادی موږ اوس په يو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند (۱) په نوم هر مهال مو يو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تيارو ، دماښامونو دمهالونو شاعر دی . زموږ شاعر که رښتيا وايي نو د دغو تيارو په هکله به غږېږي ، سهارونه لازموږ لپاره ناليدلې ، اميدونه دي . اوس له بل هر وخت څخه ، زموږ اولس ، زموږ دهيواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلديتيا ته اړکيږي . زه خو داسې گڼم چې گران شاعر پير محمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پيل کړی او پر ماښام پای ته رسولی وي . پير محمد کاروان زموږ دخوان شعرهغه وينا وال دی چې پروطن دخورو تيارو ، دخورو ماښامونو په وړاندې د مقاومت په بهير کې يې هم خپل شعر ځلولی ، دتيارو دلخظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخيال د رنگينيو په ټالونو کې يې هم خپل شعرونه زنگولي دي .

کاروان د مقاومت دکاروان يوه داسې ځوانه څيره ده چې دافغانانو د وياړلې مقاومت دپروشيوتنه يې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهير کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پربنسټ خبرې کوو نو کاروان يې د گوتو دشمير په لومړنيو کسانو کې شميرل په کار دي .

«له ماښامه تر ماښامه» دپير محمد کاروان د شعر لومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پيل او دراوړوستنيو گلونو شعرونه راغلي دي . موږ د دغو شعرونو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه بون دخلا او پرمختگ ډيره بڼه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر گڼې نمونې خوندي شوې دي او حقيقت دادی چې په دغو دواړو شعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخيل ، نويوتر کينونو اوشعري دقت نندارې ته تم کيدلای شو . دغه راز يې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم خو نظموه هم يوځای کړې دي .
د کاروان غزلې د پښتو نوي غزل له ډيرو ښکلو بيلگوڅخه شميرلی شو . د دې
مجموعې ډيرې غزلې به زما د دې خبرې درښتښتوب لپاره تاسو لولئ . خو دغه څويې
د نمونې په توگه وگورئ :

خدایه د گل کلې يې قدم قدم کې واره
سترې شو کاروان د ښاپيرو ارم کې واره
ښکلو ته مې واره چې شمعو غونډې ويلې شي
زه دسو زغزل يم ما په زيرو يم کې واره
مانه غلو اغزيو د ښاکو پښې پتې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واره

يادا چې :

گلونه سوي دي اغزي ښکلوم
خزان څپلي پسرلي ښکلوم
زه د ساقي دميوه يم عادت
د افغاني گودر منگي ښکلوم
نادان کاروان به يې غزل گڼي خو
د زړه په وينو آزادي ښکلوم

د کاروان په آزاده شاعري کې هم موږ گڼې خوښې ليدلای شو . د دغو شعرونو په
لړ کې يې « قافله » د تمثيلي او تصويري شعر يوه ډيره په زړه پورې نمونه ده او « درې
څاڅکي وينه » ، « ته ... » ، « د پښتې خوب » ، « څلورتونکی » ، « تعبیر ؟ »
« له وينو تر موسکا » او داسې نور يې د نمونه يې آزاد پښتو شعريه لړ کې وړاندې کولی
شو .

دهغه په شاعري کې دنوي بيان ، نويو مفاهيمو او ترکيبونو او ديو ډول نوي
خيال زيات څرکونه وينو . تا سوزموږ د وطن له حالاتو سره سم د کاروان د يوې غزلې

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانونو په سر
لکه چې پيغلې وي ختلې دامانونو په سر

پا :

ستن مې کړ قلم تاريې غزل غزل
شوم دليونسيو په گريوان مين
زړه دې رانه يو وړاوجرس دې کړ
بنکليه اوس به خود شي په کاروان مين

ديو ازاد شهبويه برخه ده :

... په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هيلو

دبنو گانو په تار

تري راوباسم سلواغي داوبنگو

زما داوبنگو په دې هره سلواغه کې راخي

دبنکلي يارديدن ته

دناکراروتلو سودير هرونو وينې ...

دداسې بنايست ترڅنگ ، دکاروان په شاعري کې دگوتو ايسنودلو مخايونه هم شته

په تيره بيا دهغه دشعري يون دپيل په شعرونو کې به ځينې نيمگړتياوې هم ووينئ

کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم بنايي ولولئ :

دجنگونو په دوزخ کې جنتي الغانان وسول

دباروتو سر ولبو کې سپين دسولې مرغان وسول

زمانې له خويه پاڅه ، دوجدان غبرونه واوره

دغه کوم عدل انصاف دی ، چې حقوق دانسان وسول

او يا بنايي کله کله زموږ دکلاسيکې شاعري له عنعنې نه په تقليديوه نيمه غزله

په کې ولولو، لکه :

ساقی سوي لوي زړه ته لــــر ارام را
چې تش کړی مې یو جام نه وي بل جام را
ستا د زلفو پیچ و خم کې په خوگیریم
یورنگین غونډې سحر د دې ماسام را
خو به ستړی لالهانده کاروان گرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یو گام را

دغه راز د «سیندوکي» په نوم شعر . د غني د شگود محل له هغه مشهور
شعرسره یوڅه ورته والی لري ، زه نه وایم چې تری تقلید شوی دی ، ځکه کاروان یو لږ
جلا خبرې لري خود شعر کلي فضا یې یوڅه ترې اغیزمنه ده .
کاروان ، دافغانستان په معاصر شعر کې د مقاومت د شاعری ډیرې ښکلې نمونې
ایجاد کړې او پښتو شاعری ته یې بڅښلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو
دخوارلس کلنو را روانو غمیزو (تراژیديو) ډیره صادقه شاهدده او انځور وونکې
شاعري ده . دهغه په شاعری کې دکلیو ، بانډو او غریبزو کاروانونو صمیمیت او
درښت پروت دی .

لکه چې دغه صمیمي شاعر تل امید کوي ، له دغو هیلو سره چې دتورتم له لږو لږ
ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکي نسلونه ، راتلونکي شاعران یوازې د تورتم شاهدان
نه وي ، او بهارونه تش امیدونه نه وي .

زرین انځور

پېښور

د ۱۳۷۱ هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شیبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نیک مرغه ورځ

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لپرلم
 له خوشبو يی نه ډک دسمال دې راکړ
 ددسمال خنډې ته دې غوته ورکړه
 حُواب يې تاسره و، سوال دې راکړ

تامې په زړه کې تنده وکرله
 په کې راشنه شول دخمار گلونه
 ساقې دې راوړې ډکې ډکې پيالې
 چې په کې وتېومي کتار گلونه

تندی مي مات د اضطراب په کانه
 حُم له زگپرويو نه کورگی جوړم
 سرلکومه دسکون په حُنگون
 له پرهرونو پسرلی جوړوم

شاره د ژوند غواري ابشاردنغمو
 دروح دسمال چې په کې ومينحُمه
 پرېږده چې غوته يې راوسپرمه
 عشق او جمال چې په کې ومينحُمه

د عشق سرود

ماته د روح له منارې د عشق سرود راځي
 په عاصي ژبه ستا ثنا ، راځي درود راځي
 ورو خدايا نوسره ، وې ، راځي ، چې بڼه يې مات کړو
 ياغي تندي دی دابه چاته په سجود راځي ؟
 بتان مات شوي دايازد زلفو وږم راځي
 سترگي مووختې چې کله به محمود راځي ؟
 مورد سپرلوپه غبرگي شنه خوښه کړي نه دي
 لاپه گلابو کې سکروتهې دغرود راځي
 ستاد ديدن هرې بنکالوته يې خپمې وهلي
 کاروان دسترگومي په دښته دوجود راځي

بناغلي لپونتوب

مه ژاره بلبله عبادت به په نغو کور
 ذکر دگلونو به د پرخو په تسپو کور
 لونغ به دسحر کور او خوب به دغرمو کور
 تل به صفتونه د رخسار او دبارخو کور
 زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشیندو
 پټ به دیدنونه د سپوږمۍ په سپینو شپو کور
 غوڅې دې کړې ژبې راته مینه خو غوڅېږې نه
 یو جهان خبرې په سترگو په لېسو کور
 څویه په اغزیو کې دردونه هم نشه لري
 مست خماری خوب به دغوټو په بالبتو کور
 څو دیار کوڅوته چې داسترگې په کې ټلې کړو
 دې خپلو کعبو کې دیدنونه د سجدو کور
 لوټ دې شي کاروان خو بیابان به کړو غاتول غاتول
 عشقه له بناغلي لپونتوب سره پښتو کور

اهداء: زخمي کابل نه، دښاپيرو، وطن نه

تعبير ؟

دغرخني تيونه

په پولادي غشو سوري سوري دي

سوي زگپروي يې څه نري نري دي

او دتنکو، تنکو کبليو خولگی

په تکو تورو لوغرنووينو تکی سرې دي

چاورشیندلي په ملالو سترگو

له سرو سپرغو دکې تودې ايرې دي

په غتو اوښکو کې يې سره رنگونه

لکه د ماتوآيينو په زړه کې

د سرو لمبو عکسونه

دغرخني په سترگو

گردې تاوېرې د پرانگانو سترگې

نه شي په ځان پسې راشکلی تبتيديلي غورگې

خيال يې په زړه باندي نوکارې او پنجه وروي

په زخمي ذهن يې تېره تېره سيخونه گرځي

په سرو بوتيو او هډوکو يې تيرونه ناڅي

په تصويري د وريتو غوښو بويونه گرځي

څوك څه پوهيږي چې تعبير يې څه دی ؟

پېگا کابل داسې يو خوب ليدلی

دشمنو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
 راشه داد ژوند ما بنام په دوو ډیوو کې ونغاړه
 سوې کرونده به بیا راشین دشمنو فصل کړي
 روح د پتنگانو په لدو ایرو کې ونغاړه
 غوڅ زړگی مې وگنده سرخي ستا دښکلا بڼه
 پټ مې دموسکا غونډې په سروبار خو کې ونغاړه
 ښکلی پسرلی راته اشنا په جرگه راوله
 ما خزان خېلی په تنکو غوتو کې ونغاړه
 راشه د ارم دښاپيرو قاصد ه یو بې سه
 غوته دشوگیر مې په پستو ورمو کې ونغاړه
 وړه مې چې ساحل دپیغلنوب په غیر کې ونیسم
 عشقه دریابې ما په یاغي څپو کې ونغاړه
 بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړي سلام
 دا منجاورخیال مې دسخي جنډو کې ونغاړه
 ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
 دا تاویز دمینې په خونډو خونډو کې ونغاړه

الاعظاوار

داوښکوپرخه مه بي گله راځي
 زما دگل کډي به کله راځي
 تشي جونگري مه دسترگوپاتي
 ورته به کله ډيوه بله راځي
 بي تانه مرامان مه غرنه کوي
 که مسيحا ورته خوځله راځي
 زه يي دياردلاسه زربولسه
 که مات کچکول ته مه خزله راځي
 ما په زرگي کي ورته حاله جوړه
 خوکه په ناز ورته بلبله راځي
 د دارکړي کي جوتي څومره خوند کا
 چې ننډاري ته يارپه خپله راځي
 زه به له تندي زاره چاودي ومه
 دساقی لاس کي به جام هله راځي
 جرس به ډير په چيغووژرپري
 ستري کاروان چې ترمنزله له راځي

د سحر په لوري

دگم نامی خلوت کې غلی ناست وم
 لکه دغم او د ویرونو ما بنام
 زما په تن و تور لباس دما تم
 بلی می وی داو بنکو تنی دیوی
 لکه چې بنکلی ستوری
 په نری وریخ کې وی پت
 دانظار اغزی می سترگو کې راتلل ما تپدل
 ما استاد مینی ترانی ویلی
 په وینوسری ترانی
 په ترهو او بنکو کې لمدی ترانی
 خوچی ناخایه می سرپورته کړلو
 دځنگانه له سترو
 ای زما مینی بیا می ته ولیدی
 لکه شفق په سره سالو کې پته

په سرکو شونډوډي موسکا خوره وه
 زما په اوښکو کې دنورپه شناني وځلېده
 راغلي په سرو لاسوډي پورته کړمه
 په تنکو گوتوډي زما اوښکی را پاکې کړلې
 په تورپتکي کې دې راوتومیل دستوروگلان
 او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

۱۹ / ۱۰ / ۱۳۶۴ تنی

تېری

دمود وتری درته راغلم تا سخاونه کړه
 ساقی مستانه هېڅ پېرزو دې په گداونه کړه
 ستا په درشل کې مې تندی ډېرو سجدو کړوستې
 ماستا دحسن پرستش کړ تا پروا ونه کړه
 زما دسترگو په زیارت کې بلېدلې ډیوې
 مغروره تا خوتش په شونډوکې دعاونه کړه
 ته دخپل حسن له نشو نه راوزگاره نه شوې
 هېڅ دې زما خیرې گربوان پورې خدا ونه کړه
 دزړه ساحل مې ستا دمینې سمندرته ایښی
 خو تا دوج ککړ ساحل په لور گداونه کړه
 یتیمې هیلې به یتیمې وړم دگور غېږې ته
 مهربانې خوږه یتیمو هیلوتاونه کړه
 لکه دشمعې سره او شنه شي له لېوډې زار شم
 کاروان داوریت لکه پتنگ کړ تاژپاونه کړه

تې، د نریزې د کلي غرونه ۱۳۶۴

تې، د نریزې د کلي غرونه ۱۳۶۴

د پسرلي توتکی

په سپینو او روکې موسکې شول زرزي گلونه

د ښکلي لمر د پلوشو گلونه

لکه چې پېغلي وي تومبلي د مرجانو غمي

د سپين ټکري د پاسه

د پسرلي ورمې د ژمي غېرکې وغځېدې

په مرغېجنونه هيلوراغی مسيح

وحشي گلونو شني جامې واغوستې

د ماليارانو محتاجي نه کوي

زموږ جونگري ته هم راغلي ښايسته توتکی

جوړه جوړه توتکی

لکه چې راشي د فردوس له غېرې

د معشوقې اود عاشق روحونه

زموږ انگرې بي اتني واچاوه

اوپه غچ غچ کې يې د ژوند تراني وويلې

رنځورې مورمې ورته څه په مينه مينه ووي

«توتکی ستري مه شیء ستري مه شیء»

توتکی خلاصې کړې مښوکې او غچ غچ يې وکړ

څه په خدا يې ورته ووي چې ژوندي اوسي

زما د زړه په تالاشوي باغ کې وتوکېدل

۱۳۶۴/۱۲/۶ نېټې د نريزي کلي

داميدونو گلان

لېونى سندرې

ماوې چې مروت ته به زه وايه ژوندې سندرې

خو وخت مې نه پرېږدي به زه دنېکمرغې سندرې

مايې داوښکو په شبنم خوږونه وتستول

گلونه گونگ دي وايي نه پسرلنې سندرې

يه لېونى زمانې! لږڅه خو په خودشه که نه

روغې سندرې مې چې بولې لېونې سندرې

که دلته هلته مې په کانو ککړې ماتوي

وينې مې وايي په خندا د ازادې سندرې

چې دمغرو زه داور په خپل گېږې نوزما څه تصور

زه خو په زړونو لگوم لکه پتې سندرې

چې يې د زړه غوږونه نه وي تش دسر په غوږو

اوريداي نه شي زما مستې غرنې سندرې

دا د کاروان د زړه په وينو کې راوژبېږدې

چې په کاغذ يې کړې خپرې دلې دلې سندرې

دا وېشکو ډيوهې

د جنگونو په دوزخ کې ، جنتي افغانان وسول
 د باروتوسرولبو کې ، سپين دسولي مرغان وسول
 د باروتوسرولبو کې ، سپين دسولي مرغان وسول
 خزان او ر په بهار بل کې ، د ژوندون گلونه وچ شول
 اواره نغمې ايرې شوې ، مهاجر بلبلان وسول
 د باروتو ښامارانو ، اسو پلوكې لمبې پو كړې
 د جونگرو ډيوې مړې شوې ، د رڼا پتنگان وسول
 قافلي سترې ستومانه ، د ژوندون په پېچ وځم کې
 لارې پټې په سكروتو ، د وفا قاصدان وسول
 هارمان شور وبلژوبل ډېرې هيلې ډيرې شوې
 درنو او ښكو ډيوو کې د سرووينو گلان وسول
 شوگيرې اوږدې اوږدې شوې ، شپه دغم په تيارو پټه
 د سبا ستوري برېښ نه كړې ، د سپېدو په گرېوان وسول
 په نغو کې كړي كړي ، ويره زيرو بم کې خپوردي
 پر دېسيان له ډېرې مينې ، د وطن په ارمان وسول
 پر دېسيان له ډېرې مينې ، د وطن په ارمان وسول

دمودومودو يارانو، يودبل ديدن ونه کړه
دمودومودو يارانو، يودبل ديدن ونه کړه
دوصال په تمه تمه، په ليو د هجران وسول
دوصال په تمه تمه، په ليو د هجران وسول
دزره کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دزره کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دسرو وينو سره گو هريې، بس په ياد دجانان وسول
دسرو وينو سره گو هريې، بس په ياد دجانان وسول
دگوليو باران اوري، لاله ترمې ترمې پروت دی
دگوليو باران اوري، لاله ترمې ترمې پروت دی
خپلې پانې يې سپر غي شوي، هغه سره ارغوان وسول
خپلې پانې يې سپر غي شوي، هغه سره ارغوان وسول
هسي نه چې سريې لوخ شي، د اپشيا دبنکلي ناوي
هسي نه چې سريې لوخ شي، د اپشيا دبنکلي ناوي
ويتم خوب اوکه په اوريې، سره ټکري دالوان وسول
ويتم خوب اوکه په اوريې، سره ټکري دالوان وسول
زمانې له خو به پاڅه، دوجدان غرونه اوږه
زمانې له خو به پاڅه، دوجدان غرونه اوږه
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
افغاني جرس فریاد کړي، ځي کاروان شهيدانو
افغاني جرس فریاد کړي، ځي کاروان شهيدانو
نورڅوک نه دي دلته هلته، ديوي مورچيان وسول
نورڅوک نه دي دلته هلته، ديوي مورچيان وسول

۱۳۶۵/۱۲/۱۲
تېي ۱۳۶۵/۱۲/۱۲

دغزل په خټوکي

دغزل خټوکي گلونه ږدمه
 پښتون ماښام ته مشالونه ږدمه
 دتوروشپوشينو اوږدې به نه شي
 لمروي په سړي سهارونه ږدمه
 مينې له زړه نه مې پټې کړه لري
 يارته دسرووينو خالونه ږدمه
 د ژوند ځولې مې ډکوم له گلو
 ځم په اغزوکي قدمونه ږدمه
 که په مري مې يوه سلگي وي پاتي
 لابه په ژبه ستا نومونه ږدمه
 ساقي زما په تنده مه خورېزه
 زه نورو تروته جامونه ږدمه
 عشق مې په دارکي سرته داسې ويل
 په تادحسن امپلونه ږدمه
 لاله تصويري په سينه لگوه
 په لوغړن څنگر دا غونه ږدمه
 راځه کاروانه دتبارو په زړه کي
 زه درته شمعي کتارونه ږدمه
 زه درته شمعي کتارونه ږدمه

گمنام شاعر

خومره چي لوپدلي له نظر د زمانويمه

دومره جگ ختلي دغزل په منارويمه

لرخومي دارون زړگي دزړه په سترگو وگوريء

لال يم خوله سترگو نه پټ شوي په ايرويمه

خسنة لرموسكي شه چي بانوس مي شي په اوسنيكو جوړ

هسي نه ايره شم وريت د عشق په سرولبويمه

وخت يه داغلي خوهر داغ مي له خدا نه شين

پټ په تصوركي دلالة په لوپتويمه

نه مي شي ليدلای پتنگان په محلونوكي

خراغ ديتي مانود جونگړو د تيارويمه

خومره چي غزل مي په سرووينولبېدلي دي

دومره ژوبل ژوبل دجفا په كتهارويمه

نه درخم باغوانه دمنت گلان دي نه غواړم

زه آزاد بلبل دجگو غرود سرد رويمه

مړمي كړه مړگيه خونغمي به مي ژوندي وي تل

زه خو يوكاروان دتيرانو اود نغمويمه

غرخنی گل

غرخنی گل یم غرخنوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 اوسپریم لری د دنسیاله سترگو
 وختونوپت کرم دهرچاله سترگو
 دلوروغرونوپه لمن کپی اوسم
 دخپلووینوپه کفن کی اوسم
 دیوی می بلی دشبیم په پانوس
 رانه چاپپروی دبلبلوجلوس
 خاندم دمینی ترانوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 وایی ابشاررته دمینی نغمی
 خوب ته می یوسی دخنکل زمزمی
 سپورمی می مخ پت کپی دورانگوبه شال
 نسیم وزنگوی ورووروپه تال
 سحرمی مخ مینخی د پرخی په می
 غلی راوینش شم دشپونکی په شپیلی
 دلمزرینود ردانوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 غرنی پیغله راته غلی گوری

په بنكلوسترگوراته بنكلې گوري
 په تورپېكي كې مې ټومبلی نه شي
 تهمت دمینې په ځان وړلی نه شي
 مخکې قدم اخلي په شاه راگوري
 زما دپانو په شان زړه یې بنوري
 زه یې دسترگوائینوته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم
 د شپې له دېونه تښتېدلی نه يم
 د خواره بوی په ژبه غلی نه يم
 که په پنجوگي دلپوانو شمه
 ژوبل په شان دغزالانو شمه
 بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
 رنگ به مې حسن دجانان ته رسي
 خوچې ژوندونوي زمانو ته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم
 سپېره خزان که ریژولی يم
 مې نه يم بیا راتوکېدلی يم
 دیوه گم نام شاعر د استان يم زه
 که نن يم پټ سبا عیان يم زه
 دگلو میربه گلستان ته شمه
 مشعل دلارې به کاروان ته شمه
 دکاروانیانو ارمانوته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم

داوینگو گلونه

ماوې چې بنکلی پسرلی راشي
 د انتظارهای به وصال ونیسي
 ماوې چې سنا به هم زړه تنگ به مخلونوکې شي
 ای د بهار د بنکلاگانورنگینو پرېنتې!
 ماوې چې ته به خامخاراشي
 د پسرلي درنگینواودخوشبوپه منع کې
 د موسکانوربه په گلونواوغونووشیندي
 زما دسترگوبه تیاره خنگل به
 د خنداگانو د بوی و وروي
 ماستا د غارې د بنکلا په خاطر
 د بنوگانو په هر تارو پیل
 د بنکلو او بنکو بنکلي بنکلي گلان

ماوي چي راشي ستا په غاړه به يې وځړوم
 دغه زما دپاکي ميني يوه پاکه والی
 خوته رانغلي
 زما داوښکوگلان ورژېدل
 دگرېوانه په دښته و ورېدل
 احساس مې ونيوه په گوتوکي دمينې شهباز
 دزړه په تارتاريې نغمې خوري کړې
 دښکلو اوښکو دگلونو نغمې
 ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳۶۵/۱/۱۰

وعدې

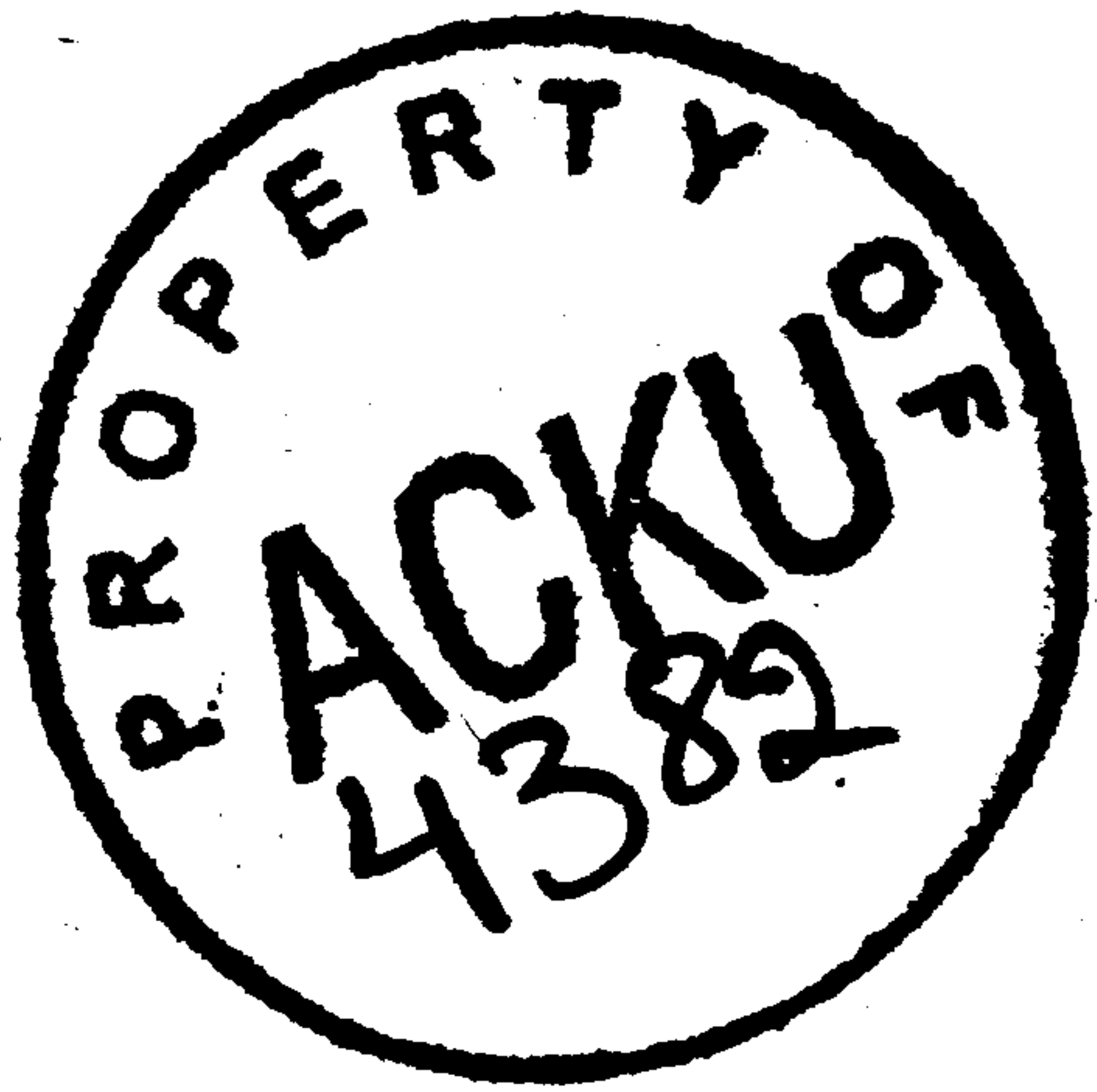
ستاوعدي په كوم مزارکې بنځې دي
 هيلې شوې کباب انکارکې بنځې دي
 نن مې منصورې جذبې وخت پورته کړې
 وکړه ننداره په دارکې بنځې دي
 وينې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
 سرې لکه لاله بهارکې بنځې دي
 تاته به امپل ترې جوړومه زه
 اوبنکې دگرپوان په تارکې بنځې دي
 بيا به مې نغمې پتۍ دزړونوشي
 اوس دگم نامې غبارکې بنځې دي
 ته چې دکاروان زخمونه نه وينې
 سترگې دي په کوم خمارکې بنځې دي

دجنون پړاوته

عشقه زما زړه کې دشعرونو تخم وکره
 دې سوي چمن کې دگلونو تخم وکره
 پرېږده چې دسترگوپه پانوس مې ډيوې ولگي
 حسنه په موسکا کې داوړونو تخم وکره
 لږمې دازخمي ځيگر دمینې په اوروداغه
 راشه لاله زار کې د داغونو تخم وکره
 ستړی به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
 ماته په قدم قدم دغرونو تخم وکره
 هریواسوبلی به دنسیم په ځای ورو لېږم
 وخته په لوټ باغ دبهارونو تخم وکره
 ډک مې کره له مالګې پر هرونه چې خوب رانه شي
 ستوني کې مې خوږ دسرودونو تخم وکره
 عشقه چې کاروان مې دجنون پړاوته ورسې
 راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکره

غونبته

دزاهد په کانو ژوبل ، دساقی په غېږکې پروت وای
 یا دسرووینویوخال وای ، دتندی په غېږکې پروت وای
 گرم عشق وای ویلې کړی ، دگودراوبوکې حل وای
 پښتني لپوکې جگ وای ، دمنگي په غېږکې پروت وای
 چاپه خنوکې تومبلی ، چا پتوکوکې لگولی
 لوغړن سوی بېری وای ، دکودي په غېږکې پروت وای
 سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوگی وای
 دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
 چې دمینې مړاوی گل مې ، په سرووینو راژوندی وای
 خیر دی زه دې ځوانیمرگ هم ، دمرگي په غېږکې پروت وای
 دکاروان یوخورغزل وای ، له سلگي سره سلگي وای
 گرځیدای په ژوبلوزرونو، دځگېروې په غېږکې پروت وای

سپرلیه لږخوراشه

سپرلیه لږخوراشه ستایادونه رانه هېرشول
 زخمونه مې ډېرولیدل گلونه رانه هېرشول
 دحسن دگلونوسترگی ډکې دي له اوبنکو
 دعشق دبلبلانو آوازونه رانه هېرشول
 دژوبل زړه په وینو کې مې تری ارمان لامبی
 ساقی نه پېژنم ډک جامونه رانه هېرشول
 اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
 راحه دزړه طبیبه مرهمونه رانه هېرشول
 تیاری راته خورې دي دهجران په تورمانام کې
 دوصل هغه بنکلی سهار ونه رانه هېرشول
 دژوند په باغ اوبې کې دباروتوبوی خورشوی
 دگلودعظرونو کاروانونه رانه هېرشول
 دوریت احساس په غېر کې مې کاروان دسلگوپروت دی
 آشنا په دخنډا ډک غزلونه رانه هېرشول

۱۳۶۵/۱۲/۲۴/۲۵

دنریزې کلی

ترخه شعرونه

تاچي ويل زما ترخه شعرونه

هغه ترخه مي شول خواږه شعرونه

شونډوډي رنگ ځکه دوينو واخېست

دزړه په وينو مي وو سره شعرونه

لکه ماشوم غونډي دي وتخنول

چي شول کټ کټ په خدا شنه شعرونه

راشه امېل يې کړه د دنګي غاړي

په گربوانه مي دي پراته شعرونه

چي يې طواف ووستا دمخ په شمع

شول دپتنگ غونډي لبه شعرونه

لکه مسيح مي په شعرونه راشه

گونډي ژوندي مي شي دامره شعرونه

لږدبخیل نظر سخا خو وکړه

چي دکاروان شي مېلمانه شعرونه

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
 لکه دتبروزمانو افسانوی شهزادگی
 لکه یتیم نه چي زاره زاره غمونه شي هېر
 اوپه سپرو شونډو موسکی غونډې شي
 داسې وحشي گلونه وخنډيدل
 اوپه فطرت کې يې سرخي خوره شوه

xxx

دسپين شبنم دهرپانوس په زړه کې
 دسروگلونو دموسکا وولبي وځليدي
 خودشاعر دبنکليواو بنکو په ډولې کې ناسته
 دبنکلي ميني هغه بنکلي ناوې
 لادموسکا رنگين درشل ته رسيدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پتی په غبرکې پروت یمه
 زه ژوبل غزل یم دسلگی په غبرکې پروت یمه
 مینه مې دشمعې په تنکې لبه ماتیرې نه
 زه یاغې پتنگ یم دسپرغی په غبرکې پروت یمه
 خاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم
 غلی نن سبا که دغوتی په غبرکې پروت یمه
 حسن رانه تاوکړې سپینې لېچې دبنگروډکې
 خیرکه د دارونو دکړی په غبرکې پروت یمه
 ډک مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب
 اوس هم د پښتو د درخانې په غبرکې پروت یمه
 پښې راباندې مه ږده په ایروکې مې انگاردی پتې
 هسې داسې غلی دچرگی په غبرکې پروت یمه
 دیو دتورو شپوته به دورانگوزندی واچوم
 زه دآسمانونو دسپوړمې په غبرکې پروت یمه

ورو ورو راځه

ورو ورو راځه چې په گلونو کې ونه ښويږي
 دلېونوپه ژوبلو زړونو کې ونه ښويږي
 طبيب آشنا پټۍ دمېنې لگوه په احتياط
 پام په ناسورو پر هرونو کې ونه ښويږي
 د ژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لږ
 شغلې د ژوند راوړه قبرونو کې ونه ښويږي
 راته په خوب کې چې راوړي داميدونو غنچې
 پاڅه چې وينې شو په خوبونو کې ونه ښويږي
 الماسي تاج شه دموسکا د ښکلې ناوې د سر
 د ټيم اوبنکې په ويرونو کې ونه ښويږي
 چې تېرې زړونه شي خړوب ساقي د تېرو تېرو
 نوردمرو په نظرونو کې ونه ښويږي
 پنجرې کره ماتې طلايي مرغيه والوزه
 د غلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويږي
 اې د فردوس له رنگينو جوړې محبوبې زما
 بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويږي
 تېرې ډيوې کاروانه بلې کره د زړه په وينو
 راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويږي

بنکلیه لمره

اوبنکو دشبڼم کې بنکلیه لمره گلک ن وشینده
 غېردتورو شپوکې سپین سحره گلان وشینده
 تېرې دغمونو دویرونو شپې غمگینې کره
 وشړه کینې اوکرکې زړه مرکز دمینې کره
 دغه جنگ خپلې دژوندون لحظې رنگینې کره
 راشه پسرلیه مروره گلان وشینده
 باغه ! دکوثرمی ته دگل جامونه ونیسسه
 تاندې غونۍ واکړه په غنډل جامونه ونیسسه
 هرترې بلبل ته په منگول جامونه ونیسسه
 گرمه دبلبل چې شي سندره گلان وشینده
 خاوروکې پرته دهریتیم اوبنکې بنکلوکې دي
 گل نه خطا شوې راپرېوتې په اغزوکې دي
 نوریې غېرکې وینمه ډیوې په هدیروکې دي
 خدایه ! په دې هره مرغله گلان وشینده

اي ورکي خدا لږد سلگوپه غبرکي وځانده
 وچي شونډي بڼکل کره دغوتوپه غبرکي وځانده
 راشه دپرهدوينو سرو په غبرکي وځانده
 راشه د دردونو درمانگره گلان وشينده
 پربردي چي دا وچي خانگي وغځپزي تاندي شي
 بنخي دکپرديوچي په سروگلوکي مراندي شي
 حسن دپغلوتوته صحراکي لوگي سپاندي شي
 والوزه نسيمه جادوگره گلان وشينده
 مينه کي مجنون چي دليلا در شل ته ورسني
 وځاندي زخي زره دلاله گوگل ته ورسني
 خوچي دغه سترې قافلې منزل ته ورسني
 پاكي آزادي په لره بره گلان وشينده
 پربردي چي فردوس نه لنډلاسونه د پرديوشي
 خيري گربوانونه سره ټول دلپونيو شي
 مور د کاروان زره د آزادي په خوږو ميوشي
 راشه بڼکليه وخته بختوره گلان وشينده

مه غواره جانانه

مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 گل مي دزره سوي دي مشکيني ورمي مه غواره
 ولي لمبه نه شم په لمبو کي چي افغان وينم
 وينې د مجنون لښتي لښتي په بيابان وينم
 نن خود ليلا هغه غنچه پيکي پریشان وينم
 ماسره سلگي دي ما نه نورې تحفي مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 ه ير آزاد سرونه په زندی په غرغري پراته
 ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطري پراته
 سوي پتنگان په سرو لمبو ايري ايري پراته
 مانه عاشورا کي اخترونه ميلي مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 پريرده تغزل عاشقانه اورندانه خياله
 مست شه په درد ونوکړاوونو مستانه خياله
 والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشيانه خياله
 پښوکي رانه زلفي تاوراتاو زولني مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 واورى نړيوالو خپلواکي اوازادي غواړو

مارچي دلستوني وي نه خپل اونه پردي غواړو
 کارېې چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
 وينس شه د ايشيا زرگيه نورې جوتې مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 خوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
 خوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
 خوبه مې پراته دمالگې غرونه په زخمونووي
 نورې مې چنگېزه دسرووینوويالي مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 دپرونندارې وکړې زمادوینوداروته
 دا شراب دوینو به مې زهرشي اغياروته
 کاهي به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
 نورې مې د زړه په سيخ پېيلي توتې مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالگينې دي
 ځي دزړونو تل ته پرهړلې دي حزينې دي
 نوربه په کې څه وي د کاروان د زرگي وينې دي
 مانه په شرابو لمبېدلې نغمې مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

ڊالۍ

ساقی که ستا ساغرله میوڊک دی
 خه ! زماستونی له سلگیو ډک دی
 ته وایی راشه خوزه څنگه درشم
 لاچی محفل دی له پردیو ډک دی
 داوبنکو پرخه می نسیمه یوسه
 دمینی گل می له سپرغیوډک دی
 پریشان اوربل ته او پریشان پتکی ته
 دزره کودی می له ببریو ډک دی
 د دیدن تری به ماړه شی څنگه ؟
 گودرله سرو ماتو منگیو ډک دی
 زما دژوند په بڼ خزان راغلی
 بس گورستان می له غوتیوډک دی
 لاله صفت ته دی وزگارنه یمه
 دلته تیر له مردکیو ډک دی
 بشکلیه نظرته دی لوگی لوگی شه
 زماغزل له سپلنیو ډک دی
 چی کله خاندې نوډالی به دروړم
 خیری گربوان می له غمیو ډک دی
 کاروان په پښو کړې دتیاکو پښې
 شه که منزل یې له اغزیوډک دی

اختر

اخترخوخاندي په کټ کټ تېريري
 خودازمورنه ولې پټ تېريري؟
 بنکلی فردوس راته دوزخ جوړشوی
 دژوند لحظې مې پاس په پټ تېريري
 ولې به نه چي زړگی دبلبل
 چي په گلونو کي گونگت تېريري
 هغه زړگی چي خلیده لکه لال
 اوس يې په سريناماران غټ تېريري
 اختره ويخسبه خندلی نه شم
 زما په ويرکي هرپلټ تېريري
 تاندي تنکی هيلې شوې خاورې ايرې
 خي جنازې يې مټ په مټ تېريري
 داهم انصاف! دی ناروغ ونه ليده
 طبيب په خوا د روغ مټ تېريري
 شنو ترانو ته يې لږصبروکړی
 کاروان په اورکي لټ په لټ تېريري

دغه څنگه پسرلی دی

په پټکي گلونه ، نه شته په اوربل گلونه ، نه شته
 خولی دکې له اغزودي په منگول گلونه ، نه شته
 په کوڅه گلونه ، نه شته په درشل گلونه ، نه شته
 دیارانو اودوسـتانو په محفل گلونه ، نه شته

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دبامونو په سررونو کودي مات دي دبېريو
 دبېروتوري غنچې دي لگيدلې په گوليو
 په گودرکې پېغلي نه شته نه شرنکا شته دبېنگريو
 خيري ويري گربوانونه دي دعشق دلپونيو

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

بلبلان سوري په غشو ژاري ژاري په نغمو کې
 له مست زرك ده جوړی وركه چې له جوشه وهي كو کې
 دگيگرگلونه ژاري په كمر اوپه درو کې
 شپون له ژونده مروردی شپېلی ډوبه په سلگو کې

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دهجران تيارې چاپېره دوصال له روڼ مشال نه
 دباروتو ماران تاودي دبودۍ له رنگين تال نه
 دپرواوينکو آرام وړې له سروسټرگودغزال نه
 عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دشنېليو په شنه غېږکې دسکروټو سورباران دی
 پانې پانې دي گلونه لوتې لوتې گلستان دی
 دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړگي داستان دی
 عجيبه ده عجيبه ده پسرلی راته خزان دی

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دگلونو په صحراکې دکوچيانو کېږدی نه شته
 شرمول يې چې گلونه هغه مستې کوچۍ نه شته
 چې اوبنان به يې مهاروو لېسونۍ شين خالی نه شته
 له نظره کې شين سترگو له داغ روغې غوتۍ نه شته

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

چې مې چادزړه له خم نه مې دوينو دي زېښتلي
 دهغې په څربه خپته سره اورونه لگيدلي
 دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښتولي

دوزخونه به ړنگېږي ماخوښونه دي ليدلي

دغه څنگه پسرلی دی؟

دغه څنگه پسرلی دی؟

چې گلونه په کې کم دي چې زخونه په کې ډېر دي

چې یوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کې ډېر دي

دخدا تش پاتې نودم دی فریادونه په کې ډېر دي

دوصال دنیا تالاده هجرتونه په کې ډېر دي

دغه څنگه پسرلی دی؟

دغه څنگه پسرلی دی؟

دغه زړه دپسرلودی پسرلي به راژوندي شي

دزړه وینه به تاریخ ته ښکلی خال پاس په تندي شي

افغانان به سره خپل شي ټیټې سترگې به پردي شي

لېوني کاروان ته بیابه لیلاجوره آزادي شي

پسرلي به را ژوندي شي

پسرلي به را ژوندي شي

دعا

دزرگي په تخت مي کښپنه ښکلينه راشه
 زه سلام درته کوم ته مي بادشاهه
 دښواغزومي پرڅه درته راوړه
 خادمانو ته دې گله په خنداښه
 په پردو چرو مي زړه ټوټې ټوټې دي
 مينې راشه په زخمونو يې دوا شه
 دسبا باده غږتې په زړه زخمي ده
 پټ په غورکي ورته ووايه چې واشه
 خدايه کبرکړې زوال ديزيد يانو
 وينه وچه په دوهمه کربلا شه
 ديتيم ژړا خوعرشه پورې لاره
 دوطن مورې لاس جگ کړه په دعا شه
 مجنونان به ترڅوگرځي سرگر دانه
 ازادۍ له خدا شنه شه شاليلاشه
 دسپرلوقاصده وشينده گلونه
 دفردوس منظرې جوړه په صحراشه

دوطن چمن مي لولپه لبه شو
 خدايه ورکه دباروتو ازدها شه
 اوږدې شپې مي په ژوندون باندي خورې دي
 دسبا گربوان کې لمره په څلاشه
 ارمانونه مي په خاوروکې پراته دي
 په مزارپې ياره راشه مسيحا شه
 په زړه ظالمه حسنه خبرنه يې ؟
 مهجورعشق خو زاره چا ودي شو پخلاشه
 په وطن چې دوحدت نارې خورې شي
 دابلا دځانځاني تالاولاشه
 چې بنکلاته دي جهان گوته په خوله شي
 بيا سينگاروکره اوناوې د اېشيا شه
 بياکاروان مي که دژوند په مرگي لوټ شي
 خيردي يوځل خوپه ژوند ياره زما شه

موسکی شه

موسکی شه سنا حضورته می سلگی راوړې دې
 داوښکو ډکې سترگې می ډالۍ راوړې دې
 منگول کې راځه واخله دازما دزړه رباب
 یوڅو مستې نغمې می لېونۍ راوړې دې
 دڅنډو په تیارو به دې ډیوې ولگوم
 گلونو دارمان می سرې غوټۍ راوړې دې
 زړگی می تخنوي لکه ماشوم یې خندوي
 سپرلي راته وړمې دآزادۍ راوړې دې
 سره به مینه نه شي لاتوده به وي توده
 سینه کې می جانانه سرې سپرغۍ راوړې دې
 خبرنه یې ختنه؟ باروت کې باروي
 آهوراته بیاسترگې غرخنۍ راوړې دې
 لیدلی می دی خوب خویم په ویننه په خندا
 جانان می دزړگی کورته کېږدی راوړې دې
 کاروانه گوندې تنده دې شي ماته دمودو
 ساقی وایې پیالی می ځنډنۍ راوړې دې

دمهاجر فریاد

کاشکې چې يوځلې مې ښکل وای دوطن لمنې
 خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې
 هغه پرون به چې گلونو ورته کډې راوړې
 نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې
 مینې مې تارپه تارلن کړه دشیرینې په نوم
 لکه پرتې وي خیرې ویرې دکوهکن لمنې
 دژوند په ناوې به سبا ووروم گلونه
 خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې
 سترگې مې سنا په لوري وختې خوگرم نه يم
 دغر څنو سترگې خوڅاري دختن لمنې
 دوخت قارون مې په گوهر داوښکو نه مې ویرې
 ترې ډکوي سحر، غرمه او ماحستن لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقيق ووریدل
 ورته حیرانې دي له ورايه دیمن لمنې
 دادهجرت خړې خیمې به تروصاله رسي
 آخر به پلنې کړې دگلوپه لمن لمنې
 سوي چمن ته به سپرلی درنگینوراشي
 پېغلې وږمې به ډکوي له یاسمن لمنې
 فضا به بیاشي مسنه مسنه په نغو دمیڼې
 بلبل به ډکې کړې په څالو دچمن لمنې
 کاروان بنوته خپړولې دي اینې داوښکو
 په کې څارې آشنایه سنا دخوږ دیدن لمنې

١٣٦٧/٢/٢٥ نې

ساقی تہ

ساقی راشہ سور اور می پہ توی و لگوہ
 مخموریمہ منگولی پہ بیالی و لگوہ
 یہ سپین سبا وروغزوه لاس دیلو شو
 دژوند تیاره ماہنام کی لمی دیوی و لگوہ
 مجنونہ ! کہ لیل غوارې را خہ ، راخہ ، راخہ
 دخوپزگی پہ دہنتہ کی خیمی و لگوہ
 گربوان دی راتہ خیری کرو، خویوسہ دادالی
 دچاکنام مزار باندي جندي و لگوہ
 مضراب دخوپې مینې شہ زرگیہ دکاروان
 پہ چوپو ریا بونو کی نغمې و لگوہ

تاتہ راغلم

تلوسه مي پوپه دوه شوه تاته راغلم
 مږه دصبرمي دپوه شوه تاته راغلم
 تنيدل مي زده داوبنکو ستورو نه وو
 شپه دکال غوندي اوږده شوه تاته راغلم
 په قدم قدم غماز راته مغل و
 زمامينه پښتنه شوه تاته راغلم
 دزرگي په خم کي څاڅکي پاتي نه شو
 هره اوبنکه مي پياله شوه تاته راغلم
 ماساتله پته مينه پته نه شوه
 دخوشبوغوندي خوره شوه تاته راغلم
 سنا په لاره کي مرگي راته په گواښ و
 خو جذبه مي بدرگه شوه تاته راغلم
 دهجران غشي يي نورزغملی نه شول
 زاره چاودي مي نغمه شوه تاته راغلم
 يوکاروان دارمانو مي راوړي
 که منظوره مي جرگه شوه تاته راغلم

غزل

ساقی سوی لوی زړه ته لېرام را
 چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را
 ستا دزلفوپیچ و خم کې به خو گیریم
 یو رنگین غونډې سحر دې ماښام را
 وخته ډېرې دې د زهر و پیالې را کړې
 څه خوسرې میګونې شونډې دگلفام را
 چې مې زړه بنکې وکړې تېرپرېږدي
 ډک دمینې په دې مرو سترگو سلام را
 شاعران مې چې الهام له نغمو واخلي
 دشاعر حسن خښتنه څه الهام را
 خوبه سترې لالهانده کاروان گرځي
 سرمنزل دخوږې مینې په یوګام را

آزادي بنكلوم

گلونه سوي دي اغزي بنكلوم
 خزان خپلي پسرلي بنكلوم
 اوبنكي كرم چې په كې شنه شي گلان
 دخاورولاندي بوزغلي بنكلوم
 دياركوخه كې لپوني مي بولي
 خاندمه كاني په تندي بنكلوم
 چې له ژړا نه مي نغمې كړي جوړې
 ناسورزخمونه دزرگي بنكلوم
 حسنه ! له عشق نه مي گيله مه كوه
 چې بېرسري لپوني بنكلوم
 زه دساقې دميو نه يم عادت
 دافغاني گودرمنگي بنكلوم
 خوب غرخني شورانه وتبنتيدو
 دچاپېريال آه وزگېروي بنكلوم
 نادان كاروان به يې غزل گڼي خو
 دزړه په وينو آزادي بنكلوم

يوه مسته ترانه

دانن څه مست او مخموريم ، چې له ځانه گران ته راغلم
 له اغيارونه بې باکه ، په ډگر جانان ته راغلم
 که هرڅو يم اوښکه اوښکه ، نوره هيلوراسره دی
 يوامبل يه جوړېږم ، په گدا گرېوان ته راغلم
 د يوسف^(ع) خوشبو کميس يم ، روند يعقوب^(ع) بينا کومه
 دقاصد په لاس کې خاندم ، بنايسته کنعان ته راغلم
 هغه ښکلی ، ښکلی ، ښکلی ، چې يې بدنظر ، ونه خوري
 وې ! چې ما يې سپېلنی کړه ، چې دې سوي ځان ته راغلم
 چې په وچ ساحل گلونه ، دديدن راو تو کيږي
 دارام درياب له غېږې ، په څپو طوفان ته راغلم
 دسحر دلمر شغله يم ، په جگ غره راو اوښتمه
 رقيبانو ته سورا ورشوم ، چې ستاسره پېزوان ته راغلم
 يوناسور غونډې پرهروم ، دزرگي په تل کې پروت وم
 يوه مسته ترانه شوم ، لېوني کاروان ته راغلم

گله درخُم

دژوند په بناخ کې دزړه گل په شوکوي مې ولې
 بيا به ارمان کوي دشنه پسرلي گل خونه يم
 زمانې بنکلوته مې دودکړه سپيلنی خودې کړم
 ايله چې سترگې توروې په ما کجل خونه يم
 زړه مې پښتون دی چې بېلتون ته مېلمستيا ورکوي
 رقيبې پوی دې په جفا مې پاگل خونه يم
 دتکيه سغه شه بدنه دپتيم دکورگي
 ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه يم
 خیردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
 گله درخُم هغه کاروان مې بدل خونه يم

گله و خانده

زه دې اوشکې اوشکې توی لکه شبنم شم
 گله و خانده چې ستا سره همدم شم
 ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
 آزادسريمه په خدای که ورته خم شم
 پښتانه مېلمه نظرته مې موسکې شه
 هسې نه چې رقيبانونه دې کم شم
 يوزرگی يم ډک دزرونو له فرياده
 درباب غوندي چې سرپه زيروم شم
 ښکليه دادې څه انصاف دی ته و خدای چې
 زه چې ستا جفا، جفا بوله گرم شم
 لېونی مې دشيرينې په سربولي
 دفرهاد غوندي چې غرونو ته اړم شم
 اوس که وينې يم خوشين به له خدا شم
 زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
 يوغزل يم خوباور مې دی کاروانه
 چې به سولور زرونوته مرهم شم

دوطن مينه

زخم دزرگي مي له مرهمه ځي
 اوښکي مي په تا پسي صنمه ځي
 بيا دهجرتو نو قافلي راغلي
 خدای^(ج) خبر اغزوکي به ترکمه ځي
 يا الله چې حال به يې دروح څه وي ؟
 څوک چې له مونس اوله همد مه ځي
 بل يې په جنت اور دوزخونو کړ
 داچې له گا ونډه اوله چمه ځي
 دوديې دباروتو تاوله زړه نه شو
 رنگ دسروگلونو له شبنمه ځي
 مينه دوطن مي لکه سيوري شوه
 هرچيرته چې ځم راسره سمه ځي
 داخومي کاروانه دزړه وينې دي
 څوک وايي چې رنگ مي له قلمه ځي

ز می ۱۳۶۷ د هغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنگ قصاب» دسالنگ په لاره کې نودې شپېسوه افغانان
 واره ، زاړه زلمی په شهادت ورسول کلي اوکورونه یې وران کړل.

په کابل څه تېریږي ؟ په سالنگ څه تېریږي ؟

زمهریرمېشت ودکابل په جنت

تالاوالاهغه زېب اوزینت

چې له ښکلانه یې کیسې وې ډکې

دکابل جان له ښکلا

ډېرې سینې وې ډکې

نن په هغه جنت کې

تنکي تنکي ماشومان

لکه تنکي گلونه

سخته یخنی کې رپیدل رزیدل

اودتورسروله بېروسرو

دمرگ په سختو اویاغی سلیبو

دژوند تکرې لاندې ترپښوېر بوتل

دوږو تږو چيغې پورته وې خو چا اوريدې ؟
 دحاکمانو لاس کې
 دزړو ميوشنې پيالې کې نگيدې
 ډک ډک خمونه تشيدل ، تشيدل
 دوريت کباب په سينه
 تېره سيخونه پورې هورې وتل
 هېڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «!.....»
 په دې نشوکې د ماتم غږونه چا اوريدل ؟
 چې دگناه په لاس کې تشې شوې دميو پيالې
 دمزه دارکباب قحطي راغله
 دپولادي شويو نسونه تش شول
 افغاني وينوته له تږو سرو بمونو څنې
 دمېگ جازونو وزرونه تش شول
 دمستومستو حاکمانو په خوله
 نارې سورې شوې چې موبده پروږي يو
 جوړې لښکرې شولې گلې ودې
 دسالنگ لاره شوه په شويو ډکه
 دهریو توپ له ميل نه غم وريده
 پاس له اسمانه جهنم وريده
 په واورو پټ سالنگ په اور کې پټ شو
 ژوندون دمرگ له وېرې گور کې پټ شو

بيا دشين سترگو سترگې سرې شوې دافغان په وينو
هغه په سوله مين (.....!) لامبي دانسان په وينو
هغه له وچوسره تاندې سپېڅي

دژوند تنکې تنکې غوتې هم لکه سپاندې سپېڅي

دسپينو واورو په ټکري پټ يخ نيولی سالنگ

دسرو دپوانو دباروتو په اورلولپه شو

آه ... دبي قدرو په لاس

په سپينو واوروکې ټوټې ټوټې زرگي پراته وو

لکه دبنکلي بدخشان څلند غمي پراته وو

دژوند گلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول

دغريبانو افغانانو خردخاورو کورگي

اوس ورنه رنگې کنډوالې جوړې شوې

اوس په دې لارڅي ددپوانو لښکر

چې تاريخي ماته يې وخوړله پښې وکارې

په شا راگوري نه ارم پرېږدي

په حريص زړه باندي لوی غم پرېږدي

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهیدم
 راباندې څښل نوي غزل جامونه
 لکه چې بڼه مخمورنوش کړې وي څه شل جامونه
 گلونه هسې هم گلونه وو گلونه پرېزدي
 سپېره اغزي هم راته گل گل کيدل
 الماس دپرخې يې په څوکو څلیدل څلیدل
 باغ کې دزړه مې دغزلوتوري
 لکه صفا رنگين بڼکې مرغان
 په نغموسرو والوتل الوتل
 اودمسروپه غزیدلوڅانگو
 یویو راتلو او کېناستل کېناستل
 په دې فردوس کې مې لاڅو گامه اخیستي نه وو
 لاستېري روح مې آرام کړی نه و
 چې یوې غمجنې سوې لوی کړیکې
 رانه رنگینې نشې یوورې یوورې وبورنیدم

داحساس لاس مې لکه پانه غوندي ورپیده
 دغزل جام مې په عدم کې شو توی
 او په دې کرېکه
 دقافيو رنگين بڼکي مرغان والوتل
 دمسرو خانگي خچي پچي شوې څه پاتې نه شول
 دزړه نقشه مې شوه يودم بدله
 هغه گلشن په کربلاشويدل
 هغه خيالونه خنديدلي شول ټول وينې وينې
 زما احساس شو پرهرزلي داسې
 لکه حسين وي په سينه خوړلي
 ديزيد يانو غشي
 *نورنوخه وو خو اثروو
 ددې سوې لوي کرېکې
 چې مې زړه شويې چرونه
 ژوبل ژوبل ليکې ليکې
 زمانينکلی کلی پروت و
 داوچتو غرونو غېرکې
 درمندوکې يې ځوانان وو راتول شوي
 لکه هېرچې شي يتيم نه
 ټول زاړه زاړه غمونه
 داسې دوی په خدا سروو

ددې کلي په لمن کې
 بس په څنگ د هديرې کې
 چې جنډې د شهيدانو
 رپيدې لکه کوټرې
 غزیدلی یوه لاروه
 تکه سپینه لکه تکه سپینه لپچه
 د هجرت د قافلويې ووبنکل کړي
 په زرواره قدمونه
 خولا هغسې پرته وه
 بنکلول يې قدمونه
 دمینو د مهجورو
 د پښې بېلو
 د سرتېرو د سرتورو
 ددې لارې په سم منځ کې
 یوزلی پښه په رکاب و
 سره اورسوی و ، کباب و
 کوربې رنگ په اضطراب و
 د هجرت له قافلې و ، لري پاتې
 په زرگي يې گرځيدلې
 دخپل کلي گوډې ماتې
 نسترگې سرې لکه ډيوې يې

هدیرې ته وارولې
 سړيې پورته کړجنډوته
 بیایې تیت په احترام کړ
 څه دعایې وویله
 یو ناخاپه یې په غوږشو
 د خداوو آوازونه
 پت یې وویل په زړه کې
 خدایه شکرچې خدا هم لا ژوندی ده
 سترگې برنډې برنډې پاتې
 په ځوانانو کې گنډلې
 زړه یې خپل کلي ته لاړو
 په کوڅو په کنډوالو کې
 په پراخو درمنډو کې
 په پتیبو په باغو کې
 لېونی لېونی گرځي
 کله شین شي له خندانه
 له ژوندي یار سره کېني
 یو ناخاپه بیا غمجن شي
 له زخمي یار سره کېني
 کله وژاړي په کریکو
 د شهید جانان په قبر

ډيوې بلي کړې داوښکو
 اوکتاريې په مزار کړې
 زړه يې ډېر وگرځيدلو
 دخپل کلي په گودرو
 لکه تږی مرغه بيا بېرته راستون شو
 مالیده چې دتير پنجرې ته لاړو
 مخاطب مې شو دکلي هريو ځوان ته
 او په کړيکو کې يې ووي
 "عالمه يو تریل جارېږی"
 مادمجلس ياران ليدل چې خاورې شونه"
 چو يې وويل اواس يې
 دهجرت په قافله پسې روان شو

(۱) نوموړی آزادشعريه دووآهنگونوکې راغلی دی .

۱۳۶۷/۴/۳ نې دتريزې کلی

خزان ته !

وځانده اوځانده خزانه راته وځانده
 ستا له ژوبل ژوبل پانې پانې گل نه زار شمه
 ستا په تښتېدلي رنگ مين يم
 اي ژيره خزانه راته وځانده
 اي د رنځورانو ترجمانه راته وځانده
 ستا دولي ژيري نري پانې چې رپ ، رپ کوي
 ماته دجونگرو رپېدونکي ډيوې يادې شي
 جوړ مې له احساس نه شي ياغي پتنگ
 ساه واخلي ژوندي شي په خرخونو شي
 واچوي اتن د پلو شو د سره گنبد لاندې
 لولپه شي وسوځي لوڅه شي
 پټ د رڼو اوبنکو په مزار کې شي
 شمع رپوي پرې دلېو جنډه
 زه يې دمزار په سر
 ستا د پانې پانې گل په څېر شعرونه وشيندم
 اي خوږه خزانه راته وځانده
 وځانده اووځانده
 زار دې ديتيم غوندي څېرې نه شم
 زار دې له سپر وياغي يادونو شم

نه دي د چنار زرینې پانې دا
 پورته په آسمان کې چې گڼا کوي
 دغه د طلاوو زرین توري دي
 ښکل یې کره په شونډو داسمان پانه
 ولیکل شعرونه لیوني شاعر
 ای دلیونو خیري گربوانه راته وځانده
 وځانده او وځانده خزانه راته وځانده
 ته خو یو فردوس یې خو په غېږ د دوزخونو کې
 ژېړ زېښلی گل یې دا غزوپه خنجرونو کې
 ته خود شاعر د ډک زړگي فریادي کریکه یې
 اوښکه یې سلگۍ یې د خندلي زخم خړیکه یې
 ای دیوه ترخه ژوندون داستانه راته وځانده
 وځانده او وځانده خزانه راته وځانده

ساقی ته

ساقی ډکه پیمانہ را واروہ
 غرقې سترگې مستانہ را واروہ
 په رباب دزړه مې ښخې کره ښکولې
 په کې سوې ترانہ را واروہ
 میخانہ کې کوثرې اثر پیدا کره
 په شرابو زمانہ را واروہ
 زه ملنگ ستا د دیدن یمه راغلی
 د سرو شونډو شکرانہ را واروہ
 پیغلې حورې د جنت ، او ښکوکې لامبې
 داتسپې دانه دانه را واروہ
 چې په روح مې دموسکا جلوي خورې شي
 مخ دې څه په بهانہ را واروہ
 چې د ښکلو زړونه نرم شي کاروانہ
 یوغزل عاشقانہ را واروہ

ژور کوهی

لکه د سرو تنکو گلونو په وړو کې باغچه
 له پاسه بم راشي
 او په کې وکیني په خپلو اوسپنیزو پنځو
 یو ډبر تیاره او یو ژور کوهی
 په دې ژور کوهي کې
 هغه تنکي هغه پی مخي گلان
 چې دمین بلبل خوږو نغموته
 لاسپرلي نسیم په نازناز نخولي نه وي
 هغه تنکي هغه موسکي گلونه
 دلومړني تنکي موسکا په غبرکي
 دخپل ځيگر په وینو ولبيږي
 مرگ يې د ژوند کله ژور کوهي ته ولېږدوي
 اودمین بلبل په ستوني نیمه خواشي پاتي
 دخپلې تاندې تنکي مینې نیم بسمله نغمه
 داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په گوزار
 له تکو تورو وینو ډک یو ډبر ژور کوهی
 په کې غرق شوي ارمانونه امیدونه زما

په کې چاودلي جبابونه دي د ژوبلو هيلو
 د بڼو گانو په تار
 ترې راوباسم سلواغې داوښكو
 زما داوښكو په دې هر سلواغه کې راځي
 د ښكلي يارديدن ته
 دناكرارو تلو سود پر هرونووينې
 كه هرڅو چيغې اونارې ووهم
 زما دا ډك زړگوتی
 نه نه دغم دغه ژور كوهی تشيپي كله
 په درد مين شم خيال مې وکړي د پرواز وزرې
 يتيم فرياد ترعرشه ورسوم
 يولپونى شاعرشم
 اودا ژور كوهی تشبيه كړمه زه
 درنگ له ډكې مشوانۍ سره
 دشعر قلم ترې ډكوم خوازه شعرونه ليكم
 گوندي دچا په زخمي زړ ونيواندي
 لكه دزخم پټۍ ولگېوي

مه گوره

زړو نو ته هم گوره اشناش مخونه مه گوره
 هسې نه خطا شې کاغذي گلونه مه گوره
 ښکلیه که دمینې او الفت سره دې مینه وي
 مینه ښکلوه خوتش اوډک جیبونه مه گوره
 داڅنگه خمار دی چې په سرجا مونه واړوي ؟
 کوم ساقی ویل دوینو ډک جامونه مه گوره ؟
 تا که د خلیل عزم پیدا کړو نو گلزار به شي
 ژبې دې را باسي د نمرود اورونه مه گوره
 نه خو پسرلی یې نه خواوښکې وړولی شي
 څه! په وچو سترگو دلاله داغونه مه گوره
 دا « غنچې » « مهجورو » بېلانونه هجران گالي
 تکه توره زاغله سترمن باغونه مه گوره
 وخته یو یادگاردی دجانان په درکې پانې دی
 اوس مې د شکیدلي گربوانه تارونه مه گوره
 ته چې د زرگي دیوه کې وینه بلوی نه شي
 مه واخه د عشق د خوږارمان قبرونه مه گوره
 زه دلېونیو له کاروان سره راغلی يم
 مست قلم مې گوره دا څیره لاسونه مه گوره

تراني

په ترانو چې زمانې جوړوم
 يم لېونی چې ترانې جوړوم
 مړه شوه په ښکلي کې جذبه دجنون
 خله داوښکو زولنې جوړوم ؟
 دښو غشي به دې ټيټ شي راته
 سترگونه بر ندي پښتني جوړوم
 بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟
 له خط اوخال دام اودانې جوړوم
 نه شته تويې تش په نامه تويې دي
 ساقې ويل چې ميخانې جوړوم
 يار مې په خوب کې هم سلگي چې وکړي
 داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دى اغيارته يې كړې زهر مولى
 افغان زړگي نه پيمانې جوړوم
 له پښتون عشق سره مې و كړه وفا
 خويه ديدن ته بهانې جوړوم
 زه مهاجر په كې ستامخ ته گورم
 له سپينو ستورو آئينې جوړوم
 گل مخيه سنا په ياد اوسېږم په كې
 داچې اغزو نه كا شانې جوړوم
 تا لاوالايې كړي كاروان دسلگو
 يارته چې زه گيلې مانې جوړوم

وينې

كړې يې تمامې دا نكورو دبا غونو وينې
 نن دساقې په جام كې وينمه دزړونو وينې
 پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونو وينې
 خونن دې بڼكل نه كړې دشونډوپه سرونو وينې
 چې په غزل كې مې ذره تغزل پاتې نه شو
 چارانه لوټ كړې درنگينو غزلونو وينې ؟
 سپرلى خونه يې دسپرلوپه وينو ولمبيدې
 قاتله ولې تويوې دسروگلو وينې
 دسالار وينې دچنگېزخېمې ته نه رسيدې
 اوس تويوي دلالها نده كاروانسونو وينې
 چې دكباب مزه يې گډه شي په كيف دميو
 په سرو لېو كې پخوې دځيگرونو وينې
 راشه جهان راپسې پس له مرگه مه لتوه
 هغه دى قى مې كړې ويشتليو فريادونو وينې

خه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال

شوي مي خوري وري په ډېرو وطنونو وينې

دوصال ناوي راشه خال که په تندي لگوي

هسي نه وچې شي زما دهجرتونو وينې

په خدای وېر بېرم هسي نه چې زړه مي ټق وچوي

سل اوزر خاڅکي نه دې ځي په مليونونو وينې

خود به کاروان دمرثيو او دوپرونو شمه

پولادي غشي تويوي دارمانونو وينې

١٣٦٨ميران شاه

اسويلى

دا گناه مي وه چي تاته سپيلني شوم
 اوس مي بنه په كانهوله لبوني شوم
 غرخني غوندي په كومه رانه لاري
 بير سري په غروگرخم غرخني شوم
 چي پيرزو دي ياره ولي په مانه دي؟
 سنا ديدن ته سترگي سترگي اوزرگي شوم
 كوه ناز خوبيا به ديرگلونه راوپري
 پس له مرگه چير ته زه كه راژوندي شوم
 راشه مه وپرپره گل مي داوربل كره
 دا خواهسي رقيبانونه اغزي شوم
 وينم خوب وايم چي زيري مي درباندي
 په سينه به دي زنگېر مه خوندي شوم
 دخيگر كياب مي وخوره ديار غمه
 زه په مينه كي سخي او مپرنی شوم
 هغه ورخ به دجنت وي چي ته وايي
 خنده خنده ستاد هيلو پسرلي شوم
 چي يي خوله غواړمه وايي لري لري
 دشيدودسر پروي يم تنكي شوم
 عاشقان به مي غزل دكاروان بولي
 زه له زره نه راوتلي اسويلى شوم

پسرلی راځي

چې ډېوه مخي پار موسکي راځي
 دماښامونو مخ روڼي راځي
 دزړه کودي کې مې ساتلي ورته
 په تور پېکي به يې پيري راځي
 راځي فردوس نه دښکلا پرېښتي
 په خوږ وطن مې پسرلی راځي
 روغو دمېنې احترام يې وکړي
 دجانان درته لېوني راځي
 مهجورليل به تنده خود ماتوي
 دگل په لاس کې کندولي راځي
 يرون چې مات و دجفا په کاڼو
 په غنچو پټ هغه تندي راځي
 له پاسه غبر راځي چې سرنه شي وړي
 داپشیا زړه ته يې پورې راځي
 د آزادۍ پېچلېه تلوي هم شي
 په سړيې نن سبا ټکري راځي
 له گل غوتو نه به مچکې واخلم
 خیر دی که پوندو کې اغزی راځي

بنکلیه که اوس می وینن کړې عفوہ غواړم
 بیا به نه درد اونه زگېروی راځي
 کړويې راوینن دا میدونو کاروان
 دزړه جرس کې می شرنګی راځي

۱۳۶۸ نېي دنریزې نلی

غونبنتنه

خومره دې له خدايه په باربارغواړم
 څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
 «ستر ارمان لرم چې آواره گرځم»
 خلکو دجنت غونډې ديار غواړم
 بيا چې غرخنی گلوکې ورغړې
 سوو لور دښتو کې بهار غواړم
 ډبر په تنها یی کې بوړنید لي دي
 جوړ په هر گودرلندی بازار غواړم
 مرم دچتو ژنیو په اتن پسې
 چينغې د قربان اویکه زار غواړم
 سترگې مې چې ډکې له گوهر و دي
 زه خو دینارنه غواړم دیدار غواړم
 وړک خواړه یاران چې سره بیامومي
 پټ په تورو شپو کې سپین سهار غواړم
 داغ نه یې مچکې چې بورا واخلي
 مسک په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تار کې وپېښه
 زړه مې د محبوب په غاړه هارغواړم
 ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟
 ژوند د آزادۍ که نه وي دارغواړم
 دا چې د غزل ځيگر مې وينې شو
 وينې يې سر خي سعا په رخسار غواړم
 نور په ناسور زخم غشي وړې نه شم
 اوس ورته دمینې پرسعار غواړم
 ورك به مې كاروان په ډيرو لاروشي
 زه ورته يولار اويو سالارغواړم

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سبا تېرېدم
 سوراسویلی شوم چی په سیمه داشنا تېرېدم
 دژوند صحرا که وه اغزنه خودگل په ارمان
 زه دتیا کوپه پڼو کې په صحرا تېرېدم
 دمحبت کوڅه کې کاهي په تندي وریدل
 خامخا زه به لېونی وم په خدا تېرېدم
 عشقه دا خومره دې خود دار کړم چې له ښکلي ساقي
 دمودو تېری وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم
 دیار دسترگو په زیارت کې وې داوښکو دیوې
 زړه مې په نذر کې و ایښی په دعا تېرېدم
 زړگي ویل دميو جام يم خوساقي مې پردی
 جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنکاتېرېدم
 دلاله زار ځایونه ونیول دوینوڅپو
 دا زما دښتي وې که سم په کربلا تېرېدم ؟
 چې وریټ مې ولید دېمونو په لېو کې پتنگ
 شمعی ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېرېدم
 سترې کاروان وم خو په خوله مې داد عاوریده
 خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېرېدم

داوښکو سپرغی

لږمې درېټ کره د لمبود لویټو په لمن
 پتنگان تل کوي خوبو نه د دیوو په لمن
 زما دزړه په وینو ښکلی شوې خونخواره اشنا
 پخوا دې کله وه سرخي د اننگوپه لمن
 په تېرې زړه مې کوټري سترگې راووروه
 بس دی داغونه لگومه د تو بویه لمن
 راوړه لېموته دکړو بنو په څوکو دیدن
 پتري لگېرې تل دماتو کچکولو په لمن
 ټوټې ټوټې زړه مې راټول کره چې یوه غنچه شي
 چې درنه پرې نه وزې تړه یې دکمڅو په لمن
 دغمازانو په خدا به لمبې ولگوم
 سپرغی داوښکو بلوم دا سو پلو په لمن
 بتانو زیری مې درباندي ابراهیم به راځي
 بیا به پراته وی دړې وړې دکعبو په لمن
 لکه شهید چې دگلو نو په څادرکې وي پټ
 خوبه غمجن گوروگلو نه دسپرلو په لمن
 حسنه په قدر دې یوازي لېونې پوهېږي
 عشق وربنودلی دی سبق د زولنویه لمن

بيگا مې خوب کې وچې خانکې په گل پتې ليدې
سبا به سپينې لېچې راوړې دبنگرو په لمن
د آزادۍ ليلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوينو څرک دې که څرگندشو دنفمو په لمن

پېښور کبابيان ۱۳۶۹

د آزادي شمعي ته

د آزادي شمعي بليږه او خليږه راته
 په تګو سرو شونډو موسکي شه راته
 په هره اوبنګه کې خنډيږه راته
 زه ستا دميني يوليوال پتنگ يم
 زړه مې لوګي شه له تا
 او آزاد سرمې نذرانه شه ستا د بنګلو لمبو
 ستا په لمبو مين يم
 ستا په رنځامين يم
 که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
 نو د لمبو د سره گنبد لاندې مې غلي پرېږده
 پرېږده آرام وګرم
 خوږ ابدې آرام
 راباندې جوړ کړه د سرو اوبنګو مزار
 او په هر ګوت باندې يې ورپوه
 د سرو اوشنولبو رنگيني جنډې

د زړه کېږدی

ماد احساس په دښته
 د غزلونو د گلونو خواکې
 د زړه کېږدی درته خوره وړه کړه
 ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیده پاره
 په تورو خنو کې کتار لگوه
 زما د ښکلو غزلونو گلان
 چې د شپې ستوري درنه و شرمېږي
 کله ناکله د کېږدی لمن کې مخ راباسه
 له تکر تورو اوږدو خنونه یلدا جوړوه
 د جنتي حورې په خېرتنکي نازونه کوه
 دومره خوره شه راته
 لکه په شونډو دیتیم وي غځیدلې موسکا
 خو ... یوه خبره زما هم ومنه
 دلته به اخلې قدمونه خودمینې په نوم
 ته به له خپل حسن نه مسته شې بدمسته به شې
 ددې کېږدی مراغلي به وشوکوي
 خدايېرو دځان په خاطر نه وایه
 بیا به د ناز خوږونه چېرته کوي؟

دموسکاساحل ته

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانونو په سر
 لکه چې پېغلې وي ختلې دماينو نو په سر
 گلپانو غېږې سره ورکړې پاچهې شوه دگل
 نسيمه والوزه دغوڅو غوڅو زړونو په سر
 مين بلبل دهجران غشو په سينه ويشتلی
 خوب يې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
 دوزخي تندي ته مې کلکو توبو ماته ورکړه
 ساقې سپرلی دی راځه تاوشو دخمونو په سر
 زگېر ووکې ځکه نوم دښکلی په واروار يادوم
 دعشق سرود يې مالیکلی دزخمونو په سر
 داستان دزلفو راته وايي دچوپښيا په ژبو
 هغه گېډی گېډی بېرې ددېوالونو په سر
 راځی، منگو لو کې غنچې غنچې گلونه ورکړو
 هغوی چې کانهې وروي دبهارونو په سر
 خدايه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
 خپې خپې شو دسرواوينکو دسيندو نو په سر

زړه

مه وله بنیینه په کاهو مه وله
 دا پاکه کعبه په کاهو مه وله
 تېرې پاتې تېرې دي زاهده پام
 ډکه میکه په کاهو مه وله
 خله یې یزدان ته په سلگو لیرې
 بنکلی پرېسته په کاهو مه وله
 جام کې دې دوی نورنگ گدکړی دی
 اې ساقی! تویه په کاهو مه وله
 خدای په غزلیزوگوتو جوړه ده
 پوه شه در دانه په کاهو مه وله
 پرېږده چې د ژوند بورا پرې وناخي
 دا دگل غنچه په کاهو مه وله
 چېرته به کاروان دپتنگانو ځي؟
 مړه به شي ډیوه په کاهو مه وله

تزل

کڙي وري چي په اغزوکي ويالي وبهيدي
 د گل تصوير پسي رهي ائيني وبهيدي
 سرخي دي مسته اننگو کي شوه چي اوروانخلم
 زماله زره نه دسکروټو چيني وبهيدي
 ساقی راحه چي له خمار نه مي زاره وچاوده
 ژوندمي درجار که دي سخي ميخاني وبهيدي
 شپه به په نن سبا کي بنکلی سبا وزبروي
 لکه شيدې دشپي له تيو سپيډي وبهيدي
 دپتنگانو دکاروان تنده يي ماته کوله
 دموم لستيو کي چي پيغلي لمبي وبهيدي

زما دروح دکناره په خوځکه

سړې وړمې چې په لدواوعطر جنو گوتو
 د گل غوتيو ډ ډې وتخنوي
 له پاهو پاهو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
 چې وچې غور گې په يو تاند پېغلنوب وغزېږي
 او دمېن بلبل له مستې شرابي نغمې نه
 حمل واخلي

چې گل کاسې په سر ماشوم گلونه وزېږوي
 دوچو وچو خزانونوپه اغزنوزرونو
 ارغواني اورونه ولگوي
 چې وچ زاهد وچو توبوته بهانې لتوي
 دتاک په رگ رگ کې دښو خزانې لتوي
 چې داسمان په شنه درياب کې لاسوزنه سپوږمۍ
 لکه اروا ديوي شهيدې پېغلي
 په نوراني منگولو
 دشنه داوښي له شني حولى نه ښکلی سپين گلونه

درسولانو دایمان غوندي مهین گونه
د چامینو دوعدي په بور نېدونکې ځمکه

ووروي

چې د سپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ویلي شوی سېلاب وبهوي
او د تیارو د فرعونانو طلسمونه یوسي
زما دروح د منارې په څوکه
زما غزل د سپېلنيو په څېرو سوځوی
چې د ښکلادقاتلانو په بدرنگو سترگو
مهرونه ولگوي

۱۳۷۰ ز می

نریزې تنی

دورموبدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه ما مه شوکوه
 زماله تاندو گل غوتونه موسکامه شوکوه
 اغزیه پربرده له غنچونه چې مچکې واخني
 تنکي پاسته ماسته وزردبورامه شوکوه
 ته خبرنه یې؟ سترمن سحراوده دی په کې
 په پولادي پنجودزلفویلدا مه شوکوه
 ددکو سترگوزیارتونه دې لیدلي کنه؟
 دچا سپېر وشونډوکې پته دعامه شوکوه
 دغوچه پېر زني په شنه خال یې چېرې مه لگوه
 دبنکلاتوب له پاچهۍ نه پاچامه شوکوه
 هجرانه پربرده چې دیارکلي ته ورسېږي
 له مینانونه دمینې سودا مه شوکوه
 دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوتۍ ووهي
 دغریبانو له اوردو شپورنیا مه شوکوه
 چې بدرگه یې دورموخې له کاروانه سره
 دغزلونوڅانگه گل بڼه ده دامه شوکوه

پېغله شوگیره

چې دخمار په کاهو زړه لکه بنسینه ماتیري
 مابسم الله په خینلو کرې ده توبه ماتیري
 شوگیره پېغله شوه ارمان ته خې په سره ډولۍ کې
 وینې یې قی کرې دمشرق په خنډوشپه ماتیري
 بیاراته ولي دغزل غزال دنازپه غشو
 کره وره په کرشمو لکه لینده ماتیري
 د عشق ساحل غبرکې نیولې نه وي بیا ودانگي
 بندکلی د سیندمسته خپه ده په ستنه ماتیري
 نسیمه ته خودخزان دسیلی چم مه کوه
 غورگي دگلویارپه شادی په بانه ماتیري
 خودبه دخیال په تشولپچویاندې سرلگوم
 دلپونۍ پېغلی بنگرې غونډې . وعده ماتیري
 زما په خیري گربوانه ستا د پنجوقبضه ده
 وا پس مې زړه ته دگوهر و قافله ماتیري
 په سربې واچویء ملگرو دغزل پورنی
 دسترمنی پښتوخدای مه کره پرده ماتیري
 ستا د دیدن دتلو سوکاروان په غبرکې نیسه
 چې یې تندي ستا ددرشل په دروازه ماتیري

د نورو چينه

که دمینې یونظر دې په ماو شي
 وچ زرگی به مې دنوریوه چینه شي
 جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
 پرېرېده پرېرېده چې لېمه دې په ماسره شي
 خدای خبردی چې دې مورپه دیدن شمه
 مگردا چې که مې ټول وجود لېمه شي
 داوردوخنوپه شپه کې مخ ډیوه کره
 هسې نه شوگیر وهلي به ږانده شي
 ساقی جام ورته د موسکو شونډو راوړه
 محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي
 د داغونو پسرلی ته مې لېراشه
 چې جیکرمې لاله زارغونډې لېبه شي
 د عدم په لوري درومي په موسکا شه
 چې دهیلو کاروانوراستا نه شي

ډيوه مخيه پتنگان دمستې مينې
 ښکلوې دې که هرڅو سوي سکاره شي
 ښکليه لږخودساحل غاړې ته راشه
 چې جذبات مې لکه سيند څپه څپه شي
 خندوي به مې کاروان داوښکو هاله
 چې دخورلکه امېل په گربوانه شي
 مستغني به مې کاروان له بدرگوشي
 دجانان دنظرغله دې زما مله شي

۱۳۶۹/۳/۲۴

دهندار و ماهی

هلته په بن کې وه ولاړه دهندار و ماهی
 هغه چې خدای وه جوړه کړې د بنکلا په گوټو
 په دې بنکلو کې بنینه یې ماهی کې
 یوه له نوردکه سپورمې اوسیده
 یوه رنگینه دیناگی اوسیده
 کله به یې هارد سپینو ستورو په گربوان زنگیده
 کله به یې ټال د سرو غوټو په گلستان زنگیده
 په دې ماهی کې د نغو مرغانو خالی وکړې
 له دې بنکلو کې بنینه یې ماهی نه
 د پسرلي ورمو خولی خولی عطرونه یو وړل
 له دې ماهی نه چا مینو له دیدنه لېرېز
 پتري و هلي کچکولونو یو وړل
 خدا ماهی دغه رنگینه ماهی
 چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینی په نوم
 په غزلیزو گوټو
 چادکینې په کابو وو پشته زړې زړې شوه
 په دې ماهی کې اوسیدونکې سپورمې
 تندر و نووینو تیاره تیاره شوه
 د پلوشو وینه یې و خخیده مړه پوره شوه

رنګین سفر

مورله تهاکو زړونو
 پښوته پڼې جوړې کړې
 دژوند سپېره دښته کې منډې وهو
 رډو قدمونه دلخظوبه اغزو
 اومورپه ښکلو مین
 ښکلي په گلو مین
 په پسرلیو مین
 دپسرلیو مینانوته گلونه راوړو
 * * *

موردرنګین سفررنګین ملګري
 دپسرلیو مینانوته گلونو پسي
 داوړده خوب اودچوپتیا کلي ته ورسیدو
 زمورپه کلي پرښتې رپوي
 سپینې اوښنې وزرې
 موردرنګینو پسرلو ښکالوته
 غلي غوړونه ایښي

دنظر کدی

لکه دغره له بانډو کډې بارشي
 تشې جونگرې يې تنها شي پاتي
 داسې زما دسترگو
 جونگرې تشې پاتي
 ستا دنظر هغه د دوو شپو مهاجرې کډې
 خدای خبر چيرته لارې؟
 زما دسترگو دجونگرو درې خلاصې پاتي
 چوپه چپتيا ده تنهائي ده په کې
 ستا انتظار گرځي راگرځي په کې
 د هربانه په څوکه
 ډيوه داوښکو په سلگو سلگو ده
 زما ژوندون خوښې تا
 تياره ماښام دی لا اوږدېرې سبا کېرې کله؟

په دې تياروبه سحر كله راځي ؟
 ستا دنظر كډې به كله راځي ؟
 ستا د وصال سحر به كله راځي ؟
 منم چې ستا د نظر كډې خو ، به
 ډېر شيبې په رنگينو واړوي
 ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
 ډيرې ليندۍ به ورته گډې شي په زيراو په بم
 خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو گلان
 په يوبهار كې هم موندلې نه شي
 هغه زما د نغمو سوزاو گداز
 له مطربانو اورپدلاي نه شي
 نو دنظر كډې دېزر راوله
 زه به دستر گوپه جونگړو كې بيا
 د بنكلواو بنكو گلان ووروم
 ته دنظر د ډيو و
 يولوى كاروان راوله

۱۳۶۵ / ۴ / ۲۴ نې د چور كونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مینې

څڼوته درځي خواه چې پښې دگل تناکې دي
 وسوې دخزان په اور جامې دگل تناکې دي
 په زخمي بلبه دوصال سندرې وبوله
 ماتې کره پنجرې بکرې وړمې دگل تناکې دي
 پټ په کې دحسن آیتونه ژړیدلي دي
 ښکل یې کره په ورو ورو سپارې دگل تناکې دي
 بل کره داسمان په اور دبلي سپوږمۍ دنور تيلي
 سخ دتوروشپو دی چې ډيوې دگل تناکې دي
 جوړ په کې غوښند د پولادي آسونو څله دی؟
 نه ویني؟ رانده دي؟ چې کوڅې دگل تناکې دي
 زړه کې مې کاروانه د تناکو څپې تک وهه
 مینې مهاجرې دي څپې د گل تناکې دي

سپين کچکول

مردې کرم ساقې په تشو تشو بهانو
 اوس مې په کفن کې پټوه د پيمانو
 گورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
 تنده خلاصومه دخمار له زولنو
 جار له تخيل لکه ماشوم مې نازوي
 سړيې زما ايښې داشنا په ځنگنو
 راشه سپين کچکول له شنې کرکۍ رازنگوي
 ماوتابه وړې لکه دستورو ددانو
 وخت يې ويرکې واغوندي دغم تورې جامې
 بس چې افسانه شي د ډيوو د پروانو
 جارشمه له ښکلي چې شونښکلی عزرائيل
 اخلي رانه وروورو سترې روح په ترانو

سپینې سندرې

شرنګا جاري ده اولا چوپه نه ده
 دلېونیو په یاغي مړوندو
 دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
 شنه بنگرې شرنګ نه کوي
 په سپینو لېچوکې دي غلي ملي
 لکه کوچني ماشومان
 په زړه کې پتې دشرنګیدوالف ، بی ، تی یادوي
 یالکه شنه توتیان په بنکلو خانګو
 ناست دي پستې پستې نغمې یادوي
 خیردی که ژوند شو ددېوانوزندان
 دتورو شپو چوپتیا به تل ماتوو
 دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
 زموږ پینجرې ته هره شپه سپینه کوتره راځي
 لکه اروا دڅوارلسم دسپوږمې
 دابنایسته بناپېرې
 هومبې گلونه ددې تورو زولنو په کړې

لکه دخدای له خلیفه سره د عشق شاعره
 د زولنو په پولادي ذهن کې
 سپینې سندرې کړې .
 له مسته شرنګه به کړې کړې شي
 دلپونيو د مړوند زولنې
 په سپینو لېچوکې به شنه بنگرې ټوپونه وکړې
 لکه توتیان په خانګو
 شرنګا به بیا جاري شي
 دشنونګړو شرنګا

د پر خو تنی

تنی د پر خو دغوتی تیونه و تخنول
 پستوورمولکه ماشوم گلونه و تخنول
 چبرته مین شو په شیرینه بنایسته پسرلی
 په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه و تخنول
 خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
 دالوت مینې دبلبل وزرونه و تخنول
 بیا به دخيال دښاپېری په زنه ږدي خالونه
 بیاسربریو لېونو زخمونه و تخنول
 ساقی دچاپه توبه وارپه وارگولی وروي ؟
 دميوخاخکو ، خاخکو تش جامونه و تخنول
 زاهده پام چې دنغمونښامار دې ټک نه وهي
 دچندې رباب مطرب تارونه و تخنول
 سنا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې وروي ؟
 چې دهوس چینجو دپروزرپونه و تخنول
 دتورو ورپخو په ژړا پورې یې وخنډول
 لمرپه نوکارو دبوډی تبالونه و تخنول

زېږه وينه

د زړه په سړمې دې خوړلې دهجران تېرگي
 په سړومې سره کړل دوصال د تصوراننگي
 دروح په پانه مې په زېږه مهاجره وينه
 په لېونۍ او په شاعره وينه
 د عشق په پاکو تورو وليکله
 دخپل جانان د ابدیت سندرې
 دخدای سپېڅلي خليفه ته دالقت سندرې
 لاهې په زړه کې زېږه وينه پاتې
 لکه د زېږو زعفرانو په څېر
 چامې د زړه له مشوانۍ نه قلمونه ډک کړل
 له شکرانو نه يې جیبونه ډک کړل
 ساده مسينو ته په غوره اودرنه شکرانه
 زما د زړه په زعفرانو تاويزونه ليکي

تلوسه

زموره مينه دجنون سرحد ته ورسیده
 اوزموریزرونه دکبانو غونډې
 په وچه ژوندنه شي کړای
 مورډانگار په سريو خوب ليدلی
 اومورډ دار په سريو خوب ليدلی
 څه شو يوسف څه شو ؟؟
 ها خپلو ورونو څورولی يوسف
 هغه په څا کې غورځيدلی يوسف
 هغه زموره دخوبونو پاچا
 غواړو دخپلو خوبو غوتې ورته وړاندې کېږدو
 اونظرماتي ته يې زړو نه لکه سپاندې کېږدو
 چې دتعبيراود مانا په گوتو
 کړي راته خلاصې دخوبونو غوتې
 زمورډسولور زړو نو غوتې
 زمورډمينه دجنون سرحدته ورسیده
 اوزموریزرونه دکبانو غونډې
 په وچه ژوند نه شي کړای
 دلپونو خوبو جانان غواړو
 دميني ورکې قافلې ته يو څاروان غواړو

زمورپه زړوکې نه غا پيړي دديدن تلوسه
 داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
 لکه دمستي زليخا په شاني
 ږدي دمستي اود خمار گامونه
 ديوي باکه پېغلتوب په درشل
 اودازمور دتلوسو زليخا هره شيبه
 بنکلي يوسف ته دوي ملالې سترگې
 دسوال خولي غوروي
 خو هغه بنکلي يوسف
 هغه زموزه دخوبونو پاچا
 لکه بنکاري نه ترهيدلي غرخه منډې اخلي
 اودحسينو ا داگانوپه زور
 ورته اووه بندي کوټې خلاصيري
 دزليخا پنجوته
 تش ديوسف دکميس
 خيري لمنه ورخي
 اودحسين يوسف دخيري لمن
 په هرپوتار کې غعيدلي برېښي
 دتلوسو داوښکو
 دتلوسو دوينو
 يو خو رنگين تارونه

دگل پانوی پتی

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سر په یوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وینو دارې

د یوې د یوې شوې سنا دیون دلارې
ته بې پروا تپریدې

زما په خوادې یوه موسکې کتنه هم ونه کړه
خوزه په تایم مین

هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مینې توهین
تویه تویه کله کیدای شي د مینو په دین
ما د د ردونو په نیلي سنا بدرگه کوله
دتنهایی په لویه دښته کې مې

یوازې پرې نه بنودې

اوما د ژوبلو احساساتو په تنکیوگوتو

سنا په دې کلک اوډبرین زرگي کې

دخوږې مینې تخم وکرلو

سنا په خپره کې انقلاب راولم

تاته یومست پسرلنی غوندې شباب راولم

چې داغزیو لښته وسوځوي

اود تیارو داوردو څڼو لاندې

دسپین سبا لپچې راوغزوي

په ژوبل زړه مې دگلپانوی پتی ولگوي

اخترپه کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورک دلبرپه کیسه نه پوهیږي
 رانه خدا غواړي اخترپه کیسه نه پوهیږي
 په پېغلو سترگوکې دمینې کرشمې لټوي
 دنړیدلي وچ گودر په کیسه نه پوهیږي
 غواړي چې مست شي په شرابو باندي ولبيږي
 خولپونې دمانت ساغرپه کیسه نه پوهیږي
 ملگرو خود به اوس داوښکو ډیوې بلي ساتو
 دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
 چامې په خوله باندي مهرونه دسکوت وهلي
 یارمې پاگل شونډنظرپه کیسه نه پوهیږي
 چې مې کچکول کړې ورنه سترگې موسکې ولې نه شو
 ښکلی مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
 کاروانه خو به گيله من گرځي لږداخوواوره
 بې قدر وخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

ژوندي گلونه

سترگي دي پربرده چي شيندي گلونه
 ډبرمي ياديږي داژوندي گلونه
 ستا دکړو بڼو په شپول کې راگير
 لکه اغزيو کې قيدي گلونه
 زه دجانان ددر په کاهو مين
 پرپردي، چي بنکل کړم په تندي گلونه
 په تورو خنو کې يې ډبرلگوه
 شنه مې دزړه په مات کودي گلونه
 نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
 سبابه راوړې د ريدي گلونه
 ډبرې وعدي دي په بانه وخورې
 په کار مې نه دي دار دي گلونه
 کاروانه زه ورته حيران پاتې يم
 چې دادچا دغزل دي گلونه

داشنا هينه

سحر مابنام يې په سوالونو غواړم
 ښکلی اشنا په زيار تونو غواړم
 لکه شينم يې منت بارشومه زه
 گل نه مچکې په لعلونو غواړم
 ستا په درشل کې خوتش بدلیدل شي
 خیرد دیدن په کچکولونو غواړم
 بهار به څه کر مه بې تانه صنم
 زه خو رونق د بهارونو غواړم
 مين زړگي مې وچ کودي نیولی
 بيادي په ډکو گودرونو غواړم
 په ورځ مې هپرنه يې باور دې و شه
 په نیمه شپه دې په نفلونو غواړم
 چې په کې ستامينه ونه سوځېږي
 مرهم په سوو پر هرونو غواړم
 راشه چې خوله په خوله دې ووينمه
 څو به دې کیف له تصويرونو غواړم
 چې مې خپې په هرغزل کې وکړي
 لکه شراب دې په مو جونو غواړم
 هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
 اوس به يې چبرته په ملکونو غواړم
 کاروان که ستا مينه ترې وايستله
 زړه يې سوري په خنجرونو غواړم

اهدا: زموردکلي بوي بورې مورته چې دوه زلني مجاهدزامن يې په يوه ورځ شهيدان

شول . دوه څاڅکي اوښکې

له يوزرگي نه راوتلې دوي توتې پرتې دي

جدا له سترگو دوي دسرو اوښکو قطرې پرتې دي

ته واچې دوي شهيدانو جنازې پرتې دي

په سره کفن کې دڅيگرپه وينو سرې پرتې دي

غواړي چې پورته فريادونه عرش ته ورسوي

دخدای^(ج) په درکې په سجدو دوي پرښتې پرتې دي

چې دارمان په اننگوکې يې ډيوې کړې بلې

دژوند په کلي کې دهيلو هديرې پرتې دي

چيرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلې

چې په ماتم کې يې دسروگلو غنچې پرتې دي

په دې ډيوودبرې لمبې دبيلتا نه شوې تېرې

د پتنگانو په وصال پسې رنډې پرتې دي

د خاموشۍ په سلو ژبو ژبغراندي راته

نورپه کې څه دي دخواره وطن کيسې پرتې دي

د خوشالۍ ټکري ترې يووړل دهجران سيليو

دهيلو ناوې دي بوبندې يې پردې پرتې دي

خدای^(ج) خبر ولې يې اسمان په زړه ماتم وروي ؟

لکه څمپې دمهاجرمراندي يې پرې پرتې دي

دجهان تروپرې د عمرتندي ماتې کړلې

په خپله تېرې دي خوتېرو ته چينې پرتې دي

د تېرو ساغر

د زړه شیشه مې چې په کاهو ستمگر ماتوي
 ولې له تېرونه دمینې ډک ساغرماتوي ؟
 دنظرماتي سپیلنی شومه دعشق په لمبو
 رانه تاویرې دې که یار په مانظرماتوي
 اوس که مهجوره غوټی پته ده دشپو په ټکري
 مین بلبل سره به ستر په سحرماتوي
 گوریء پیزوان یې درمانگر شو د زیپشلوزرونو
 په ښکلو وړانگوکې زېړی دمازدیگرماتوي
 راته موسکی شه اونغمه رانه دمینې غواړه
 چې وچ زړگی مې کله تنده په گودرماتوي
 مینه ژوندی ده مینه نه مری په دیدار مینو
 دشمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
 غېږکې به راوړي دچندنو جنتي خوشبویي
 شینکی طوطي به پنجرې په خپل وزرماتوي
 سبا به خامخا کاروان په مات تندي ښکلوي
 نن که جانان راته د درپه کاهو سرماتوی

دشپو نهنګ

دگل په قبريې جنډې کړې دبورا وزرې
 دزره فرياد مې کوي عرش ته د دعا وزرې
 د يار په درکې رقيبانوندومره وويشتلو
 چې له کچکول سره شوې ماتې د گداوزرې
 شوه غلبه دشيطانانو دانسان په مېنه
 لږخو خپرې کړه جبرئيله په دنيا وزرې
 بلې داوښکو د ژوند ون په مارغه ووریده
 اوس يې پرواز ته نه جوړېږي دخندا وزرې
 خدايه رنځوره ښکلې بيا کړې دښکلاووميره
 چې مې پانده نظرته ورکړې درنا وزرې
 مورېږي په تشو گوگلوکې زړونه ونښتپخل
 گونډې زمورډيوې هم وکړي دبرېښنا وزرې
 دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
 سحرچې وغځوي سيندکې دطلاوزرې

د شهيد محبوبا

پروڼ يې غېږله گلوډکه وړه ديا رله پاره
 نن يې گلونه شوکول خو دمزارله پاره
 دورک پتنگ ديباليدودانتظارله پاره
 ژرآنده شمع وه دحشر دسهار له پاره
 د پروڼ سروه نن وهله دخزان سيليو
 لکه جنډه په رپيدو وه د يادگارله پاره
 لکه بلبله چې په غشويې سينه ولگي
 ژبه يې نه شوه جوړولی دچغارله پاره
 د ناوې توب داسره جوړه ورته داوړجوړه وه
 ژوندون يې څه وو؟ قيامت وو د دیدار له پاره
 ناڅاپه سرې سترگې يې پورته کړې دهسک په لوري
 د غم ناره يې کړه د لوی پروردگار له پاره
 وې! چې پروڼ به يو منصوردحق په چيغو سرو
 نن سل سروونه انالحق وايي د دار له پاره
 قافله تارپه تارپرته ده ولي نه رادرومي؟
 څومره دزرونوگلان توی شول دسالارله پاره
 مورد دا غلو ځيگرونو ده ډالۍ راوړې
 د آزادی د يوه ښکلي لاله زار له پاره
 زړه يې دسترگو د اسمان په لاره وورلوه
 د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

ډيوې

دا خطر اب په سيلۍ مړې شوې دسکون ډيوې
 اوس به په شپوکې بلو د ځيگر خون ډيوې
 سرته مې ايښې تصور او رينې لپچې وې خو
 په لمبو ويلې کړې د "اصل" د پيلتون ډيوې
 ستا په اوږه زغملی نه شم دمرگ يخ لاسونه
 خدای (ج) دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډيوې
 ته خوديوه دسولوويې بدله نه شوې
 که د لمبو سالو دې سوروي که زرغون ډيوې
 پتنکه هلته دې راتگ توهين دميني گنم
 چې سروې ايښی د مرگوتې په ځنگون ډيوې
 پرخه ، گلاب مې هم په زړه لکه چېرې لگېږي
 چې د دلبر په انگو مې کوي يون ډيوې
 مورلاروي يو دمحل ډيوې موخه پېژني
 زموږ کاروان به ښکلوي د سباوون ډيوې

بنکالو

زه خوبونو وړی نه وم

خوب له مانه مرورو

ستا دهجرتپروغشو

په دوو سترگو و ویشتلې

و، له درده تښتیدلې

دوحشي غزال په شانته

دعدم څنگل کې پروت و

* * * *

ماساقي لیدلې نه و

زما تنده ماته نه وه

ماکنډول تش کړی نه و

ستاد یاد جنتي گوتو

زما سترگې پټولې

تصوردې راته غېږوه غوزولې

څه پسته ورپښمینه غېږوه

په خمارلرلې خوب ته مې زړه وشو

تصوره ! ستا د " اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو

خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
 په سکروتو په اغزو کې
 دارام خوبونه غواړي

* * * *

له مستی اوله خماره
 عجیبه شوم بېکراره
 خدایه مانه لیده لاره
 په سکروتو کې پینی بیلې
 گډیدمه تلمه تلمه
 مستغنی وم ستا په یاد کې
 له گلونو له گلزاره
 یومنصور دې رانه جوړو
 ډارمې نه کیده له دازه
 په بارباز مې یادولې
 زما عشقه زما یاره
 په تندي باندي مې ښکل کړل
 ستاد درکانه په مینه
 دښکلا گل ته مې ورکړه
 په هدیه کې تانده وینه

* * *

شوگيرې شوې چټې پېغلي
 دارمان ژبې اوده وو
 هغه ستا دحسن کلي
 هازما دميني کلي
 پروت و، داسې غلي ملي
 لکه پروت دچاگمنام شهيد مزاروي
 پرېنتوپرې دشينکي اسمان شين شال وي غورولي
 دسپورمي وړانگنه شمع
 ورته ځل وهي بليبري
 چې له تاويې سپيني اوبنکې
 لکه ستوري رابهيبري
 * * * *

دنسيم يوه پستوکې خپه راشي
 د مشکينو څنو بوي يې
 په څولي کې وي راوړي
 لکه خدای په قدرتونو
 پسرلي وي راتول کړي
 پرېنتو په يوه غوتې کې وي راوړي
 لېونوته يې ډالۍ کې وي راوړي
 يوه څه خوره نشه وه
 څه خوږې جوتې يې راکړې

څه بڼکالومي واوريدله
 د ختيز لوري ته گورم
 د تنکي لمر په سالو کې پته پته
 دخوبونو شهزادگۍ مې
 په موسکاموسکا رادرومي
 رانږدې شي و دريږي
 د تنکي لمر په سالوکې
 اودتورو ورپڅو لاندې
 لکه گل راته موسکي شي
 زماسترگې بوراگان شي
 دنظروزي وکړي
 له حسيني گل کعبې نه
 طوافونه کوي چورلي
 خواي کاش چې مې په پښو کې
 وي پراته لکه مارونه
 د طلسم زنجيرونه
 دخوبونو شهزادگۍ مې
 داسې وتښتي له سترگو
 لکه خوب دپهرزلو

زه اوښته

زه دارمان له قافلې نه پاتې
 د محبت له کلي لري يوجهان لري
 په يوه اغزنه په يوه سوي دښته
 د درد له ناوې سره
 په ويښه شپې تپروم
 د مرگي وري سېي چاپردي رانه غپي راته
 د زغم په لاس کې مې چاره دمجبوري نيولې
 دژوند له غوښتونه مې
 سپيوته بو ټي نيولې
 اود دردناوې ته دسرو وينو خالونه ردمه
 خونه

لکه دتپرو زمانو افسانوي شهزاده
 دښاپيريانو درنگينو داستانونواتل
 د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
 زما په خواکې دبرېسنا په نيلي سپورتبربرې
 دنيلي شغ لکه دتندرآواز
 زمادسرزما دزړه غوږونه ولرزوي
 دزړه سالومي داحساس په گوتو

د درد ، د ناوې په سرو غوروم
 پاس دفضا په هاتفي شونډو کې
 يودرد وونکي شان سرود خوروي
 لکه ديوې زړې غمجنې کونډې
 يو کړيدلی سرود

د پيغلنوب په خاطر و باندي لړلی سرود
 خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
 ته مې په خوا کې په يو نوي نيلى سپورتېرېرې
 اوزه

ستا د نظر له هغه لورا و پوريزه بامه
 لاندي راولويدمه

د درد په ناوې سور سالو غوروم

غزل

دېرې چې د هجرخزانوڼه وليدل
 ما د گل په سترگوکې گلونه وليدل
 پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
 مادگل په قبر بير غونه وليدل
 پخې يې چېرې کره چې لرمينه شي موسکې
 کوردمينې رنگ دی غوخ مې زړونه وليدل
 خدايه ! يو رښتيا کره چې شودواړه غېرپه غېر
 دې پر مې دجانان په باب خوبونه وليدل
 اوبنکې يې په غاړه لکه پېغلې پنډې دي
 جوړمې په لېمو کې گودرونه وليدل
 خومره چې دبنکلو شنه خالونه دېرېدل
 دو مړه مې په خپل ځيگر داغونه وليدل
 څنې شوکوي په مخ نوکارې لگوي
 ماداسې دېوان داسې لاسونه وليدل

مهاجر لاسونه

زمورمه جور و خولر و گوره پالي لاسونه
 چي تاويه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟
 حسن موډ پر په نښتيځلو زرونو ولباوه
 زمور په وينو سره تر لېچود سپرلي لاسونه
 په دې گناه چي د سپورمي نورت ته يې لپې نيوي
 غوڅ شول په بېخ کې د سپېدارتنکي خيالي لاسونه
 زما دميني کلي رنگ په ديوالگويې پراته
 له تورپېکي درالويدلي کشمالي لاسونه
 پروت داکبر پا چادر بارکې دشهې پورني
 د زنځيرونو ماران خوري دتوردلي لاسونه
 د گل په قبريې جنډې د يادگارونو ربي
 دتوربور خيري وزرونه دمالي لاسونه
 دجهنم دشپواورده تنده مووگالله
 سبا اورده کره دلمر جام ته گلالي لاسونه

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لېوکې سوي شنه شالونه
 سپرليه راشه چې له غيبه شي راشنه شالونه
 دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
 له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالونه
 مسيحا راشه په تار تار کې يې ساوغزوه
 دمرگ په بت ساره پراته دژوندانه شالونه
 په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را وورې اشنا
 سرته مې ايښی دی ستا خيال په ځنگا نه شالونه
 شوگيرڅپلې سترگې څه ملال خوبونه گوري ؟
 پراته په سړيې غشي غشي که باڼه شالونه؟
 څښتنه خوبه چنگېزي پنجې کوڅې شوکوي ؟
 مغل اسونه پښوکې مړې پښتانه شالونه
 په شال مينوزرونه وشيندل په شال په شمله
 جنډې جنډې رپي په غره په دامانه شالونه
 د زړه جرس دشين خالوکاروان ته وشرنگوه
 چې د مایه له غاړو تاوکړي اوښبانه شالونه

دسترگو گودرونه

بنکلو مې که زړه کې خنجرونه وکړل
 ما په هر پرهر کې بهارونه وکړل
 داداوبنکو تخم چې ډيوې راشنې کوي
 چاپه تورماينام کې سهارونه وکړل؟
 نن چې د سپوږمۍ خولۍ کې ستوري ټولوم
 گوري به سبا چې مې لرونه وکړل
 پام! په منصورې رنگين گناه يمه مين
 رامې شي خدا چې تادارونه وکړل
 وابه وري درخومستې نغمې دمحببت
 بيا دادم گوتو شا تارونه وکړل
 سپينې مرغې کې به تورو غرونوته راځي
 تورو که څومينه کې توروونه وکړل
 ناوې دموسکا ته به شالونه کې راشنه
 خبرکه مې دېژه گربوان تارونه وکړل
 ماتې به شي تندې دمودوپه پسونظر
 سترگو که په زړونو گودرونه وکړل
 جوړمې کړود درد ستري کاروان ته دمه ځای
 ماد ژوند په شاره کې شعرونه وکړل

دسنډرو جامې

تالان ترغه شوه ستاموسکا ستا دخبرو جامې
 اوبنکې سنگې مې شوې جانانه دسنډرو جامې
 دچادوغشي شوکوي دشنو کوترو جامې
 دپوانو يووړې ساپپرونه دوزرو جامې
 څه شوسپرلي چې په کې تېک وهو دميني کېدی ؟
 خوبه شکوي تېره اغزي له څونډوورو جامې
 څنډووه څنې چې غرخې غونډې خوب تړې ووهي
 وږموته واغونډه دمشکو دعنبرو جامې
 هغه مين مازديگری مې په زرگي وريږي
 طلا يې لمبه چې مينځلې په گودرو جامې
 مينه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې يو آب
 بدرنگه ولې ماتوې دمرغلرو جامې
 چې په لمن اوپه گرېوان کې سرحدونه ږنگ شول
 شي به جنډې دلپونو او بيرسرو جامې
 دسهرابي نظرکاروان مې لېونی شو درځي
 که ستا دسترگو رستم واغوستې دزغرو جامې

تټا کټې

گوتې تټا کټې په زړه هم تټا کټې
 څه چې لیکم شي په قلم تټا کټې
 وړمې ړندې وې خدای زده چېرته لارې؟
 دگل په سترگو د شبنم تټا کټې
 دلېمو فرش مې ورته وغوړو یـ
 هسې نه پښې شي دصنم تټا کټې
 مانه سپېرې صحرا سپرلې وغوښتل
 اوس په اغزو کې لویوم تټا کټې
 دردمې د عشق رباب کې ځالي وکړې
 په زیر تټا کټې او په بم تټا کټې

ځمار

د گربوانه په تاردانه دانه شو
 ساقی راځه ځماردانه دانه شو
 ستا درنځور و مپراوو سترگو په نوم
 زما د زړه اناردانه دانه شو
 راځه په بام ټول کړو دستورو گوهر
 د هسک د پېغلي هاردانه دانه شو
 نظرمې ستادا ننګو په څوکو
 لرو په سپین سهاردانه دانه شو
 له سپېلنيو درمنډونه ډک شول
 دمحببت انګاردانه دانه شو
 زاهد په سلوتسپو و وويشتنه
 بڼه شو چې بيایې واردانه دانه شو
 پښې بيلې راغی د چروپه څوکو
 ستا په درشل بهاردانه دانه شو
 تېرې کاروان ته لپې جام جوړوه
 که دمنګو کتار دانه دانه شو

دختن تلوسه

لامې لېمې په اوبنکو مستې نه دي
 دسلگو غوټې مې پرانستې نه دي
 په تا آيت دموسکا کله راځي ؟
 ماستادخولي سپارې لوستې نه دي
 دزرگي تاك يې راته ونښتيځه
 چاوي نغمې مې مې پرستې نه دي ؟
 زما زلي نظرته ناوې نه شوي
 سترگو دې سرې جامې اغوستې نه دي
 زرگيه خال شه په تخت وکره يرغل
 د وروزو توري يې پيوستې نه دي
 دښته دخيال مې تلوسه دختن
 ورکې هوسې لاچاراوستې نه دي

شهيدي پرښتې

دسمنگان شهزادگۍ کونډې دستم د لاسه
 هريو سهراب موسورپه وينو درستم د لاسه
 رابعې ويني کړې دبلخ په حمامونو غزل
 بکتاشه راشه ستا د مينې د پرتم د لاسه
 د شيطان غشو کړې شهيدې پاکيزه پرښتې
 گلونو خوړندې جنډې کړې دماتم د لاسه
 د جهنم دروازي خلاصې دي سپرغۍ وريږي
 د غوتۍ ژوند په اغزو پر بوټ د شبنم د لاسه
 سهاره راشه درو حونو پستنگان موسول
 ډيوې د زر و نو مويليرې د تورتم د لاسه
 دخيال مرمر ابا ندي و تراشل دميني هنر
 دهجران کړنې وړانو د خپل صنم د لاسه
 په هر پرهرکې مود درد مرغانو خالي وکړې
 چرې موبنځي په پرورد بي مرهم د لاسه
 درخواووه پورني لري کړه له بنکلي مخه
 پرېږده چې مستې نغمې واورو د ادم د لاسه

درې څاڅکي وينه

منم چې لمر به نن سبا په هوسناکو گوتو
 دوچوڅانگو په سپرورگوکي
 د پېغلټوب په خوب اوډه تلوسه وتخنوي
 د بادامي سترگو د ښکلي انتظار په څېر به
 پاسته پاسته سپېڅلي سپين گلونه وځنډوي
 اومستانه سپرلي به راشي لکه
 دشهنشاه دربارته شنه چين په غاړه قاضي
 درنگيني تسپي په لاس کې له خپل ځانه راضي
 اودورېمو په لاس به سپرې د گلپانو دفتر
 په هره پاڼه به احکام گوري د حال اوماضي
 چې کله وويني په هره پاڼه
 د بلبانو په نغمو لړلي
 درې ، درې کنډوکي څڅېدلې وينه
 ترڅه خدا به وکړي وبه وايي
 څومره زليو بلبانو له نکاح سره سم
 دنيم بسيلو ترانو په ژبه
 د پولادي غشو په سرو لاسونو
 د ژوند گلپفلوناوکيو ته طلاق ورکړي

په جانان مین

پرېږدی، چې په دارمې کړې دځان مین
 وایمه چې یمه په جانان مین
 وینې داحساس مې ښکلی نه غواړي
 مورشو په غميو د پېزوان مین
 ستان مې کړقلم تاريې غزل غزل
 شوم دلېونیو په گربوان مین
 خدایه نه راځي عزیز دمصرشو
 دابه یوسف نه وي په کنعان مین
 هسې نه چې تق زاره یې وچوي
 لږخوشه وصاله په هجران مین
 مه ما توه زړونه خولعلو نه دي
 څله ژر وې په بدخشان مین
 بس دی بلبلان په غشو مه ولی
 پرېږدی، په لاله په ارغوان مین
 وایم چې خزان دې هډو نه لیدای
 دومره دې یم گله په ارمان مین
 زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ
 ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مین

پاخه زگېروي

دغشو باد په ديوالونو بېري وشو کول
 بنکلويې څومره په ماتم کې پيکي وشو کول
 دديدارتېرى مجنون څه وکړي په کومه لارشي؟؟
 چا، دليلا له قافلې نه گونگري وشو کول
 راځى، خولى دسليمان په سرکرو ناوې يې کړو
 دپو، دارم له بناپېرى نه ځونډي وشو کول
 دزړه توتې مې ستا ديدن ته له بنو کوزې کړي
 ما، له توتې توتې کچکول نه پتري وشو کول
 حسنه نظردوړو سترگو په تا هېڅ نه شي کړاى
 تاته مې عشق يوه بکوا سپېلني وشو کول
 دخوبولودکاروان بېرې مې واخېستلې
 له ځيگر خون مې پاخه شوي زگېروي وشو کول

سیندوکی

هلته یو سیندوکی غورو لې ده خولی
 داسې بنا یستوکی لکه مینه د سپورمې
 کړې نری خپې یې له یو بل سره مستی
 لېچې سره تاوکړې لکه پېغلي جینکی

* * *

شورېې دومره خوږ لکه نغمې وي د جنت
 خاڅي یې له خاڅکي خاڅکي مینه محبت
 وگورئ انځورته یې هنداره شو فطرت
 ناڅي په کې ناڅي د ښکلاوو قیامت
 ایښې پرښتو ورته په بېم په زیرلیندی
 داسې ښایستوکی لکه مینه د سپورمې

* * *

ښکلی څوکیدار یې دی په غاړه هریوگل
 هره پلوشه یې دیوسف د خوبو حل
 پنډې پری مچې دي لکه توري د غزل
 یا یوتخیل چې خوڅو څله شي صیقل
 پالی پالی ورشي ورته ودرېږي په زی
 کړې نری خپې یې له یو بل سره مستی

* * *

اچوي په غاره يې بلبل دنغمو تال
 كيف يې په نغمو کې د داود او دبلال
 خوري خوږې تالې کله په سر کله په تال
 کله دجمال په غبرکې کله دجلال
 مسته شي اووه شالونه واچوي غونې
 لېچې سره تاوکړي لکه پېغلي جينکې
 دابنکلی سيندوکی دادخدای دفن شهکار
 دې کې خدای خای کړی دنغمو بومست اېشار
 ناست يې دی په غاره يو شاعر مست اوخمار
 دی ترانې مينځي درياب اودستار
 پټې له دېوانو ورتنه راشي بناپېری
 لوڅې شي د «پو» دجامو وشلوي تنې
 سرې سپينې مهينې لکه وي دنوربېری
 هلته يو سيندوکی غورولې ده خولی
 داسې بنايستوکی لکه مينه دسپورمې
 کړې نسرې څپې يې له يو بل سره مستې
 لېچې سره تاوکړي لکه پېغلي جينکې

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

دژوند پردېس او داسمان بڼاپېره

خدايه زما د زړه په وچه دښته
 تاخوږباران د عشق راو وراوه
 دا وچه دښته شوه په گلوپټه
 ماددې دښتې دگلونو منع کې
 د ژوند پردېس ته له غونچو نه گره جونگره جوړه
 په دې گلونو کې به رغښتې تل دخيال غرخنې
 ورته راتلې لکه دمستو غزلونو توري
 دښکلو ښکلو زمزمو سره دشاتو مچۍ
 ته به خبروې خدايه !

ستا له فردوس نه به راتله يوه بڼايسته بڼاپېری
 چې لمبېدلې به تازه وه دکوثر په ميو
 په سپينه غاړه يې امېل دجنتي غميو
 دنور پڼو کې گر څيده په نازدگلو منع کې
 دشیطانانو له تهمت نه باغي
 دپېغلتوب نشوکې ډوبه ډوبه
 دژوند پردېس ته يې مچکې ورکړې

په توده غېږه کې يې کلک ونيوه
 د ژوند پردېس يې طلايي څڼو کې
 کتارکتار گلونه ولگول
 دواړو يو بل سره دميني مزي وغځول
 خوداتنکي مينه پخه لانه وه
 چې شيطاني خزان دللمې گلان وربڅول
 د ژوند پردېس مې دگلونو په ځای
 اوس داغزيو په کودل کې اوسي
 اوهره شپه په بناپېری پسې اسمان ته خېږي
 دشنه اسمان په چرپيدلي سيندکې
 دسپينو ستورود سپين کانو په سر
 په يبلو پښو گرځي د ښکلې بناپېری په لتون
 له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
 خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
 د شپو دېوان يې چې شهیده نه کړي
 چې يوه ځولۍ دڅراغونو راوړي
 چې بيا بنايست دسهارونو راوړي

د زړونو ژبه

زه لاکوچنی هم چې د سپینې سپوږمۍ
 په سترگو پوصدم
 د نیمو شپو د بلبلانو په نغو پوهیدم
 زه د مچيو د سرود په زیرویم پوهیږم
 مادمینو زړونو ژبه زده ده
 داسې پسته مسنه ده
 لکه د شاتو دمچو ما لکه
 زه د غزل په گوټو
 تنی د پرخې خلاصومه د لغوتی د کمیس
 زه له گلپانو سره رازلرمه
 د خوشبو یی په ژبه بڼه پوهیږم
 زه او وږمه چې چیرته لارګې سره مخ په مخ شو
 څه غلي غلي سره وموسیږو
 دمایه اوښ د قهوه یی اوسور بخو نو سترگو

دغټو اوبنکو په اینو کې وینم
 دلوت کاروان دورک څاروان دتصویر ونو جهان
 زه د تاگورگیتا نجلی سره سندرې وایم
 دسپینو اوبنکو په سپېڅلې ژبه
 هرې سندرې ته په نذرکې زرگی ورکوم
 زه د مجنون خړې خیمې ته زړه کې ځای ورکوم
 خیرې لمن یې لکه پانه د قرآن بنکلوم
 په هریو تاریې دلیلا د عشق داستان بنکلوم
 خوته !
 دزرین تخت د پاسه ناسته ای دبخت شهزاده
 ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهیږې ؟

ياغي بلبل

ته مي په غشو وله
 خوزه په شنو پانوکي نه پتيرم
 زه په بريندو غورگو
 دنغمو تال زنگوم
 ته مي په غشو وله
 خوزه د ، درد په خوړو نه مړېم
 زه په سندروکي جمال زنگوم
 زه يو مين يو لپوني اويو سرمسته بلبل
 د داروونکي چو پتيا
 دغوږپردي په ياغي چيفو شلوم
 خدای مي شيندلي دي په زړه کي دنغمو تخمونه
 ته مي په غشو وله

زه دنغمو د پاخه فصل گډوم لوونه
 د طلايي هلال په لور ، د خلیدو نکو ستورو
 دښکلي سيوري لاندې
 گډې ، گډې يې ږدم دگل په درمند ونو باندي
 ته مې په غشو وله
 خوزه په سوو لوغړنو وینو
 پېغلو غوتو ته ورکومه غسل
 اودتنکي پېغلتوب
 مبارکي ورکوم

پېښور ۱۹۹۱/۱۱/۱۳

دغزل تبری

زه دمانام په گوټ کې غلی ناست يم
 يوه غزل ته داسې تبری يم
 لکه داوړې روژتې او لالهانده بزگر
 چې دخواږه او بلالې اذان يو تاندانتظار
 په وچ زرګې تېروي
 خيال يې د زړه په سوځيدلې ځمکه
 دتورو غرو سپينې چينې بهوي
 مانن سهار د لمر له سرې مشوانې
 دتخيل قلم کې واچول زرین رنگونه
 چې پرې رنگينه مستانه غزله
 پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه وليکمه
 اې له رنگينو غزلونو ښکليه !
 اې دالهام الهې !
 ستادورېښمينو پښو پسته ښکالو به کله راځي ؟
 له ما شعريت لکه مارغه الوتې
 راشه چې پاڅي مې د زړه له ستونې
 د بدرنگۍ بې هنرۍ خپسې
 زه د رنگينو غزلونو تبری
 سنا دموسکا دآيتونو تبری
 تا ته بيګا دغزلونو مولې
 وايه ! زما په باب کې هېڅ ونه وې ؟

ستري کاروان

خدايه ! د گل کډې يې قدم قدم کي واروه
 ستري شو کاروان د بناپيروارم کي واروه
 خاخکي خاخکي توي شو خال دغونډو غونډو زونشو
 نور خو دانا سوردمحبت مرهم کي واروه
 بنکلوته مي واوروه چې شمعو غونډې ويلي شي
 زه دسوز غزل يم ما په زيرو بم کي واروه
 لرمي داغريبه مينه کاڼو زرو ته وروله
 ياد مي لکه اوبنکي دليمو په چم کي واروه
 زلفي تورتمونه غرونه غرونه کنډوونه شول
 زه دسبا تږي ما په پيچ وخم کي واروه
 باغ چې دشيريني د الفت په اوبو ولامبي
 غر د بيلتانه په فرهادي ارم کي واروه
 مانه غلو اغزيو دتيا کو پني پتي کږي
 اوس مي لوټ کاروان د پسرلو حرم کي واروه

غزل

اننگي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
 عجيبه ده جنتونه په غضب دي
 بڼكلي مخ ته خامخا سترگې وړ اوږي
 بوراگان خو دگلونو په مذهب دي
 دريا زاهدان سپي د دوزخونو
 شاعران خو شاگردان د بڼكلي رب دي
 وې يې سترگې مې درياب دي درومه وږي دي
 ماوې نه ځم عادتونه مې د کب دي
 ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي گوتي
 لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

غزل

په زړه مې ولې راوړېږې څه باران خونه يې
 هسې مې درد راو يښوي گرانه درمان خونه يې
 دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لیک وي
 سپينه کتابه يادوم دې دومره گران خونه يې
 دخيال هدهد دې څومره گڼ گڼ پيغامونه راوړي
 دامې خطا وه چې ويل مې سليمان خونه يې
 مابه بې وخته لېونی کړې په اغزو به گرځم
 غېږبه رانه کړې ښکليه باغه بيابان خونه يې
 دژوند دوچ ساحل په مخ مې لمدې شونډې نه ږدې
 شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خونه يې
 دنور په غشو مې له هسک نه په لېموکې ولې
 نه راځي ستوري داسمان شوي مهربان خونه يې
 ښکليه سالار مې که دعشق دمنزلونونه کړې
 بيا راته وايه چې د رواغ وايې کاروان خونه يې

گوره چي هېردي نه شم

ته به مانه پېژني

خوزما روح درسره مينه کوي

زما د لوړ تخيل نوح درسره مينه کوي

چي دتيارو توپان په ځمکه راشي

دهسک درياب ته دې راوځېروي

ماسره يو ځای دې دستورو په گوهر و پسې

دسپورمې سپينه نوراني بېړۍ کې وگرځوي

ستا په پاسته ورغوي وليکم دميني غزل

«گوره چي هېردي نه شم»

دايې وروستۍ مسره وي

ته د ماشومي غونډۍ و تخنيرې

اوله خندانه شنه شي

ستا له خدا سره بېړۍ ساحل ته ورسيرې

او دتيارو توپان تالا والا شي

بيامې چي څوک درنه پوښتنه کوي

ته ورته وايې زه يې نه پېژنم

لامې ليدلې نه دي .

ڊالسي

د در دمطرب چي په تارو کړه ليندی ونيسي
 زما دميني دغزل توري سلگي ونيسي
 موسکا راتله دغوی شونډوته خو وتبتيده
 لکه خپسه دتنکی پيغلي مری ونيسي
 د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
 ملنگي سترگي مي دخيال تشي څولي ونيسي
 ملوک او وه جوړي د اوسپني خپلي کړي زړي
 خدایه چي کله به په غېره کي بدری ونيسي ؟
 سپرلی به هاله وي چي راشي يو کاروان گلونه
 تا ته ډالی شي اوستا ول په ول کوڅی ونيسي

غزل

کتاب مونه زده خو دمینی آیتونه وایو
 داوینکو توری لولو خیری گربوانونه وایو
 مور بلبلان دگل د زبرو زبرو پاپوله مخ
 راخچیدلی دسرو وینو غزلونه وایو
 زمور تندي په کاپو وله چې کوخه دې رنگ شي
 خو دا کیدای نه شي چې کاپوته به زرونه وایو
 چې دترخي خدا په تبغ شي غوخي وینې وینې
 داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو
 چاوي په خپو مینانوته یې دارجوړکړی
 مور دارته خنې وایو خنوته دارونه وایو
 پالي زمور د ترانوور غوي خه لیدلي م
 مور د لنډ عمر خاوندان اوږده راگونه وایو
 دما زدیکر په زبره وینه یې داستان لیکلی
 دمنگوتو په هوتو بیا دچا یادونه وایو ؟
 دعشق په باب کې شوې بنکلاوي د تاووس بڼکې
 د ژوند کتاب کې خه سندري خه ویرونه وایو
 دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وترلې
 شپه ده د سترگو سره خمار ته خراغونه وایو

ياره چي گيله ونه هکرې

بنکلو کیه ياره چي گيله ونه کړې
 په سپوږمۍ تېله مروري کړېې مه غځوه
 دخپل زرگوتې په تنکۍ غوتۍ دې
 دخپگانونو اوشکونو خزان مه وروه
 هو دامنم چي موده ډيره وشوه
 وختونه ډير واوښتل

چي په خوږو خوږو نغمو کې مې ستايلی نه يې
 بنکلو کیه ياره چي گيله ونه کړې
 تا خو ليدلی و

هغه زما دميني ډک زرگی
 چي ستاد حسن مرغه کی وه په کې حاله جوړه
 چي هر وزرېې وخوږو کی مضراب
 هره پنجه يې وه دميني زخمه
 چي په رگ رگ يې شرنګولې راته
 زما دميني ستا دحسن نغمې
 بنکلو کیه ياره چي گيله ونه کړې
 هغه زرگی په غشو ولگيده

دصيادانو په تيرو او پولادينو غشو

په کې زخمی شوی خندوونکی او خوږې ترانې

لکه غزال غوندي تری تم شو اووتینتیلو
 په غرخنو سترگو مین غزل
 اوس چې له دې زرگی نه وینی خاخي
 په هریو خاخي کې بی پته وي د وینو نغمه
 له اسویلیو او سلگیوسره
 د ژوبلو زړونو دنیا گی ته غریو نیولې د رومي
 بنکلو کیه یاره چې گیله ونه کړې
 سنا په کتې کتې خدا می هیره نه ده
 خوکه باوردې راخي
 اوس می دزړه په غوڅو غوڅو توتو
 سنا دبی باکه سندریزو خدا گانو په خای
 دچا بی شماره یتیمانو اوسنکې
 دانې دانې راخي اوشیندي په کې
 اه د غمجنو سرود ونو تخم
 بنکلو کیه یاره چې گیله ونه کړې
 صبرکوه خدای دصابرومل دی
 خوب می لیدلی دی رښتیا به شي
 داپه جنت کې دباروتو دوزخ
 قسم په خدای تالاوالا به شي
 موسکا به راشي دیتیم په شونډو
 په ناسور زخم به دسولې پتی ولکیري
 زما ارم نه به دیوان دجنکو

تر کوه قافه حی به منهو منهو
 بیا به دی بنکلیه به شعرونو لمانحُم
 دسور کی لزلن به نسیم دشفلو چه گوتو
 سنا سره پیزوان ته به حیران کریمه زیری مازدیگر
 بیا به راواخلمه کچکول د غزل
 سنا به درشل به درحُم مست لیونی
 ته به به سترگو کی مسکی شی راته
 هرمازدیگر به راکوی د دیدنوو خیرات
 بنکلو کیه بیا خو ، به گیله نه کوی
 حُکه راغلی به وی مست پسرلی
 هرپوه گل به وی به سردکه پیاله نیولی
 آن د کوثر دمبو

ته به به سروشونلو موسکی موسکی شی
 نیولی پیالی به شی له کیفه او له رنگه ډکی
 یو خورشیم به به کی ولیری
 بیابه یی زه اوته به سرواږو
 بنکلو کیه بیا خو ، به گیله نه کوی
 زه به گل پانو نه د پوخی دانی
 دمست قلم به ژبه وخبیسمه

بنکلو کیه تاته به اهدا ، کرده به مینه مینه
 دمستو مستو اورنگینو غزلونو کاروان

ته....

ته یو شهکار وې شهکار

ته یو کتاب وې د بنکلا د غزلونو کتاب

ته یو تخلیق وې د فطرت دیوه بې مثله شاعر

ته یې وې کبلی په باریکو گوتو

د تبسم په قلم

ته یو رباب وې یو سرمسته رباب

د ژوند گډا ته شرنګیدلی رباب

لکه ماشوم دې ووکت کت خندلی

د عشق په گوتو تخنیدلی رباب

ته یو رباب وې یو سرمسته رباب

ته مستانه ساقی وې

ستا په شرابو کې په جوش وو د الفت رنگونه

تا د تاک وینه نښتېځله د صفا په گوتو

په کې یوه ذره کینه هم نه وه

ته وې مونس د تېوزرونو او دوچو شونډو

ته یو سخي ساقی وې

اوستا شراب دشومتیا خم کې راگیر شوي نه وو

ستا میخانې لکه چینې بهیدې

چې د زاهد ورته تویی ماتیدې

ای بنایسته شهکاره

اې دغزلو يو رنگين کتابه
 هره لحظه دې لولم
 هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
 خونه پوهېږم نن دې هره مسره
 لکه يتيم وي چا وهلی په څيرو څپرو
 راته وړې وړې سلگۍ وهي
 گيله کوي خو دمسرومري ته غوته ورشي
 زما بنو باندي دخوب ديستو گوتو په ځای
 يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوتي
 بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لويږي
 اوته پرې ونه سوځي
 زما د نن دور غمجن ربابه
 ولي غمجن ژارې
 ته چې په بڼ ژارې په زير ژارې
 دکوم شهيد سرود په وير ژارې؟
 ستا د نغمو دکفن
 دهریوتار په غيږ کې
 کومه د ژوند درخو شهيد پرته؟
 پرون چې شين وي له خندانه ولي نن ژارې؟
 ته ای ساقی د ترو زرونو ساقی
 دلېونو دمحفلونو ساقی

وایه خبریې که نه ؟
 ستا لپوني خواره واره دي دخمار په غرونو
 څي د تناکو په پنوکې د انگار په غرونو
 یو څو هوبنیارو دي جامونه مات کړل
 چادي کنډول چادي خمونه مات کړل
 اوچا چې ته وې غزیدلې لکه مینه په کې
 هغه له مینې نه ډک زړونه مات کړل
 دتاک له وینې سره گډه شوه د زړونو وینه
 ستا دمینو وینه
 ستا د رندانو وینه
 کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترگو
 داوبنکو مهر دخندا په گوتو ونړیږي
 چې بیا دامست خمارخپلې رندان
 په سرجامونه د انگور واپروي
 تویې تویې په سره تنور واپروي

تنبیډلی اخترونه

پت مې په زرگي کې يوڅو سوي غزلونه دي

وادي يې وري چاسره چې کاني نه دي زړونه دي

گوره دبنو په ستنوخه ډېرې جنډې رپي

ړوند خونه يې څومره مې د هيلو مزارونه دي

تنده ما توي خوږه نشه دميني هم لري

اړوه په سريې که ترخه زما جامونه دي

ستا دطلسمونو پسرلی مې پيژندلی دی

څوک به داسې ووايي چې اورنه دی گلونه دي

څه تاندي غوتی څومره تنکي گلان يې ورپېل

دلته هم لوونه دي او هلته هم لوونه دي

ستا دمخ داسپين سبا به کله په کې ووينم ؟

څومره دي اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي

خال که په تندي لگوي راشه دادې ورځې دي

تن مې په رگوکې د تودې وينې موجونه دي

کله به قدغن ماتيري خدايه ليونی شومه

سترگي مې دیدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

هره شپه خوبونو کې ليلا د آزادۍ راځي

ويښ چې شم هغه خرې څېمې دي هجرتونه دي

دلته دارمان په حسين غشي د يزید اوري

ژوند مې عاشورا شو تبتيديلي اخترونه دي

خدایه يو دعشق ابن اذر ورته راوليږه

جوړ د زړه كعبه کې د بتانو حكومتونه دي

مايې جنازې دنيم بسملو نغمو وړې دي

داخود كاروان يوڅو ژوندي غوندي شعرونه دي

دانتظار په کلي

اوښکو مي مهرلگولی د دیدار په کلي
 خدایه تېرېږم بې دیدنه د خپل پار په کلي
 تېری زرگی مي شو کباب کباب دمینی په اور
 اوښکې مي وسوې او پخیرې مي سرې وینې په اور
 کاشکې لرمون راته څوک وسپېڅې دپینې په اور
 نه شته ساقې ؟ چې لرمې راشي دخمار په کلي
 د یار په یاد مي ژوندی سترگې له خمبارنه پاتې
 لکه په گل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتې
 د ژوند رباب کې پتې سرود يم له شاتارنه پاتې
 همد مه کله به راځې د انتظار په کلي
 دهجر شپې مو په تیندک دي دیوه گۍ نه لرو
 په اغزو زړونه ور پپیو باغ کې غوټۍ نه لرو
 ناسور زخمونه گرځو و مرهم پتۍ نه لرو
 څۍ چې ورځو په لېونو د پرستار په کلي
 تورې لیلا څنې دي څنډو هه ادا دي نه زده ؟
 په دې اور دوشپوکې دښکلی مخ سبا دي نه زده ؟
 مجنون به وگتې دخدای په در دعا دي نه زده ؟
 راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
 سپرلی پتیرې دسرو وینو دالوان په کفن

هسي نه تاندي غوتي تا وشي دخزان په کفن
 وينن يم که خوب وينم مخ پتې دخور جانان په کفن
 مسيحا کله به را درومي دبیمار په کلي ؟
 په شنه اسمان يې چې بودی دميني تال زنگوي
 ذره ذره پکې دنور او دجمال زنگوي
 سپيني کوترې يې په غبرکې پروبال زنگوي
 موره مهجورورخو د داسې يو د لدار په کلي
 مور دتناکو په پنو کې په اغزيو راغلو
 دمرگي غبرته په گدا او په مستيوراغلو
 خدا موحق ده په کرلېچ کې دسلگيو راغلو
 کاروان ته لار ورکړې چې خورشي دسهار په کلي
 دلمر په کلي د خور منو د کرار په کلي

اهداء: شهيد مجروح ته

جلوه زار

يو زړگی وي په تهر کې ، خوچې وخاندي بهارشي
 عشق يې وداعي مجروح شي ، دلاله غوندي داغدارشي
 دخزان ترخي سيلی کې ، قافلي دمشکو کوچ کړي
 خوشبويي يې لاسپواشي ، چې يې پانې تارپه تارشي
 هره اوښکه يې تابلوشي ، دصنم دگرمي مينې
 هجران هسې شان رنگين کړي ، چې وصال به ترپنه زارشي
 مرگ په برگوورته گوري ، خو جذبې خاندي حق وايي
 عشق يې نه پرېږدي قرار ته ، که منصور غوندي په دارشي
 چې په مينه کې قربان شي ، هغه زړه د زرو سلطان شي
 دتاريخ دناوې خال شي ، رنگ دوينوي يادگارشي
 چې فرياد داولسونو ، دبلبل غوندي نغمه کړي
 د ژوند سازيې نيم بسمل شي ، دصياد په غشونک کارشي
 د زړگي يوشکلی لعل وي ، غېږيې ډکه وي له نوره
 دې قدرو په لاس ورشي ، په ايروکې ورگوزارشي
 خو دانورپه ايرونه مري ، دا به زړو نوکې بلېږي
 که يوځای په ايروپټ شي ، په سل ځايه جلوه زارشي
 پسرليه ! ټوکوه يې ، له زخمونو نه گلونه
 چې آرام روح د «مجروح» شي ، چې فردوس ورته مزارشي
 چې نغمې يې په ژړا دي ، گرم يې مه بولئ عالمه !
 خوک به ولې نه ژړېږي ، چې «کاروان» يې يې سالارشي

ای د سپیدو پر بنتی!

ای د سپیدو پر بنتی
 له خوبه وغځېږه
 په کرشمو کرشمو وغځېږه
 د شپو خادر له گلابي بدن نه وغورځوه
 د لمر زرينې جامې واغونده ادا وکړه
 عمر ژړلوته په سرو شونډو خدا وکړه
 اود سپوږمۍ له ميخانې نه راوړه
 دمینې تېرته د نور جامونه
 پر پرده خواره چې شپې په وچو شونډو
 لکه دستورو څاڅکي څاڅکي شراب
 پر پرده دمینې لېونی دې هم شي مست او خراب
 ای د سپیدو پر بنتی :

اوس که پېغلوته يې خو پېغله به شي
 د بنکلا رازيې يوه غوته يې چې وسپرېږي
 که د چرو په څوکو لاره وي هم
 د عشق مجنون به ستا درشل ته درځي
 په تورپټکي کې به تومبي د پلوشو گلونه
 د تورو شپو په غېږکې واخله نوراني گامونه
 دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنور قافلی

اودا دنور قافلی

دیوسنی کمیس په عطرو باندې ولبووه

دلردسترگی هار پرسپینه غاړه وڅړوه

عزیز دمصرته وریاد کړه د کنعان یادونه

اوپه مهجور «پسرلی» و وروه

دخوږ وصال د جنتونو گلان

داستقلال د جنتونو گلان

ای د سپېدو پر بڼې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

دیربښتې خوب

یو چمن وشین چمن و.

داسې ښکلی

لکه لرې دشیطان له وسوسونه

خوب دښکلویرښتو

دگلونو وه ښکا لو

دمرغانو دنغمو

دوږمود قافلو

یوله بله وو تکر

لکه خونشه مستان

خدای را کوزکرد فردوس له ښکلې غېږې

یو مین شینکی سحر

اوس یې ورو ورو لمبوي

په چینه دتنکې لمر

لکه ولا مې مریه

خویدرنگې زمانې ته

کړې له غیبه را پیدا

یو مشال یو مسیحا

د فطرت له رنگینيو

دښکلا وو په لمن کې

یو ه پېغله په تریکو

لکه مسته غرخنی وه

دمروند بنگرې یې مات وو

مستانه وه لیونی وه
 د سپرلی په شنه سحر باندي مینه
 په چمن باندي مینه
 په مین باندي مینه
 جنتي موسکا په شونډو
 او خولی له گلو ډکه
 ته به وایې چې دشاتو یو ه مچی ده
 په گلونو باندي گرځي
 یو خوږو کی انتظار یې
 په لېموکښې په څپو دی
 د گل خانگو لاندي کوري
 لکه زړه چې ورنه ورك وي
 له خندانه تکه شنه شوه
 خپله ورکه یې پیدا کړه
 پسې منلې وهي تښتي
 دښکاري په شانې داهم
 خپل ویشتملی ښکار رانیسي
 خپل مین دلدار رانیسي
 گیلې زلفې یو خوا بل خوا
 په اوږو زنگوي خاندي
 پسرلی یې شرمندہ کړي
 داسې ناز او اد کاندي
 خپل مین په غونچوولي
 عشق دحسن او وصال په ډیور ولي
 دواړه سترې اوستومانه

دچېنې په غاړه کېنې
 چینه سپینه راخوتکېږي
 نه به وايې دحيات چينه هم دا ده
 اوبه سپينې لکه تکې سپينې اوبشکې
 لکه دوو خوږو مينو
 له اوږده هجران نه وروسته
 د وصال په شيبه بڼه ډېروي ژړلې
 داچينه وي د دوي اوبشکو بهولې
 دواړه لېسې کړې ترې ډکې
 يو ديو اوبل دبل په لپه خوله ږدي
 لايې غږېپ هم کړې نه وي
 نه چينه وي نه بې پاروي
 پرهژلې پسرلې وي
 يو غمجن غونډې سهاروي
 پرېننه داسې خوبونه
 هره شپه په خوب کې وينې
 خو چې وينه شي ژړېږي
 په ماينونو غوڅه پښه بې
 گرځيدونه نه جوړېږي

څلور توتکی

د شنه اسمان غېږې ته والوتې څلور توتکی

تورومېنو کوکې يې راوړې د گلونو پانې

هره گلپانه وه د پرڅې له سرو اوښکو ډکه

د بودې تال نه يې وزرونو کې رنگونه راوړل

اودا څلور توتکی

سترې شوې کېناستې د لمړپه ونه

د نورپه خانگه کې يې وغزول

د بودې تال د هريو رنگ تارونه

په هريو تار کې يې گلپانې او د پرڅې اوښکې

په هنر وپېيلې

د توتکیو دا، وړه اودا رنگينه څاله

د نورپه خانگه د زانگو په شانې وزنگيده

لکه ماشوم په کې لوللو شوه

يوه دنيا يوه رنگينه دنيا

يوه موسکايوه مالگينه موسکا

اودې څلور توتکو د رنگينو په غېږ کې

خوبونه دېروليدل

شينکي شينکي تنکي تنکي خوبونه

ملکوتي او جنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا
 د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنگو سترگو
 لکه اغزي لکه لشي لگیده
 د اهریمن له خبیثه اروانه
 یولوی ښامارجوریده
 په تورو وریڅوکې راته اوتاویده تاویده
 دلمر په ونه یې دزهرو خیته واچوله
 نوراني خانگې یې کړې خچې پچې
 په کې لمبل به چې څلورو توتکیو په ناز
 دشینکي خوب هغه تنکی تنکی چینی شوې وچې
 دتوتکیو ځاله لولپه شوه
 د پېلتانه دسرو دونو باران ووریده
 وصال وړې سلگي وهلي اویتمیم پاتې شو
 اودڅلورو توتکیو داوړوکي کاروان
 دمینی زړه و، دهجران په چاره نیم پاتې شو
 خدای خبردوې توتکی چیرته او دوې چیرته لارې؟؟
 دسبا سپینه کښتی
 دشنه دریاب اودخواره غونډې شمال له غېږې
 وحشي توپان په تورو تورو پنجو
 دتورو شپو دگردابونو غېږته څنډو هله
 خودسبا مانو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته بنامار په لويه خېټه
 دسپينو غشوگو زارونه وکړل
 بنامار ويشتلي فريادونه وکړل
 زهرېي گډله تورو وينو سره وبهيدل
 دلمرله ونې نه راپرېوت تاوې غرونه ړنگ شول
 خاکي نړۍ کې زلزله شوه دپوالونه ړنگ شول
 دا زهرجن بنامار، دا لوی بنامار
 داخبيشه او دا پليته اروا
 د اهرمين کالبوت ته ننوته
 خو خدايرونه پوهېږم
 زموږ دبنکلي سبا سپينه کبنتۍ
 دتورو شپوله گردابونو راوتلې نه ده
 دلمرپه لويه ونه
 اوس هم واړه ماران تالونه وهي
 هغه څلورتوتکی ورکې دي او هېڅ نه راغلي
 دنورپه خانگه يې رنگينه خاله جوړه نه کړه
 اې دسبا کبنتۍ کې ناستو په رڼا مينو
 ستاسوپه منع کې تاسې وگورئ چې شته اوکه نه ؟
 يومستانه شپونکي چې روح يې له نغمونه ډک وي
 چې هر نظريې دطورغروي له ډيوونه ډک وي
 راشي دلمردوني

دترهیدلی سیوری لاندې شپېلی وغږوي

په پاروگروگوتو

چې دنغموبه جادو گروگوتو

دنورله خانگو ماران وشو کوي

چې ورته ماتې کړې په ښکلو اوپستو کو، گوتو

هغه ترخې هغه زهرې تناکې

ترخه ترخه زهرېې وبلهوي

ییاېې خوږې شپېلی ته هسکې غړې ونخوي

چې دلرونې ته یوسپل دتوتکیو راشي

دنورپه هره غزیدلې خانگه

څلور، څلور توتکی څالي وکړي

ازانگې

گله دا دېره موده

ستا د وړمو پستي وړېښمېني گوتې
مستي شي مستې شي زما په زرگې قبل وهي

زما دروح په گړنگو کې ازانگې خپروي

گله په تاپسي ما

درنگ نړۍ کې دوه مين بوراگان وگرځول

خوگله تا

تا دنغو په هغو شنو پاڼو کې مخ پتواوه

گله تنکې وې چې تا

د بوراگانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟

گله گونگې وې چې تا

دوو بوراگانو ته د مېڼې يو ځواب نه لاره

تنکې به وې گله گونگې خونه وې

نغمه نغمه شوې اوريدای مې شوې ليدای مې نه شوې

ستا دې په خپل حسن سوگند وي چې رښتيا ووايه

ته چې دخپل وجودله باغه راځې

زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يېلی راځې ؟

اوکه مرغه غوندي بنکې وکړې ؟

گله صفا ووايه

ولې زما دغزل هرتوري گلدان گلدان شي ؟

چې له تاغېرتاو وي

دارغوان خوب

- په زړه مې اور بليږي يا د، د جانان چيرته يوسم ؟
- چې په کې ونه هوڅي، روح دارم — جان چيرته يوسم ؟
- بنکلی نادان دی ترې امېل دغاړې نه جوړوي
- وايه داني داني د درومرجان چيرته يوسم ؟
- مصره ! په تاكې خويوه زليخا هم نه وينم
- ورونو شرلی دا يوسف دکنعان چيرته يوسم ؟
- داسې لېمه نه شته چې رنگ بې شي او پټ شي په کې
- په وينو سور خوب، دزخمي ارغوان چيرته يوسم ؟
- ماوې چې خپور به يې په څنو کړې دا زړه مې درجار
- اوس نو رينې رينې سالو د الوان چيرته يوسم ؟
- خپل مې ختن خپل مې بنکاريان دي او غرڅي مې خپلې
- له خپل ختن نه پردي غشي کمان چيرته يوسم ؟
- چې مې د خيال په پسته دښته کې اغزي خواره شول
- زه د ورېښمينو غزلونو کاروان چيرته يوسم ؟

د پسرلي گلپغله

شپه دخوبونو په تال وزنگيده
 لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ويده شي
 داسې چوپتيا او کراري خوره شوه
 دپسرلي گلپغلي غلي غلي ساه واخېسته
 او دمېن فطرت له غېږې ورو ورو ، وښويده
 ځان يې بربنډ د سپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
 له ډېر هوس نه ورته سپين ستوري اوبه اوبه شول
 راغلل دورانگو په نړيو لارو
 په سپينه غېږکې يې خواره واره شول
 د پسرلي گلپغله
 سليماني تخت ته بلقيسي غونډې وختله
 دپريشانو اوريلونو په غمجنه مېنه
 او د داغلي لاله زار په وطن
 دلمدو څڼو خو شويي وروي
 سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
 دپاکې مينې گنهگار وته جنت جوړوي
 خواي عظيمه خدايه !
 زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده سجده شوه
 خدايه که غوڅې دې کړې
 دجهنم دسرو اورونو ژبې
 د اهرمين د طلسمونو ژبې

قحطي

نه هنگامه د عشق سره ، نه د جمال قحطي ده
 ای بنکلیه یاره نوبیا ولې د وصال قحطي ده ؟
 داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساقمه
 د ار ما نونو هديرې دي دمشال قحطي ده
 زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مينه غواړې
 له پښتون زړه نه خو خبرې چې د سوال قحطي ده
 پيوند د وروځوکې خوگنې خالونه نه مخاييږي
 په دې ساده بنکلي محراب کې ديو «خال» قحطي ده
 ولې تندي مو اورنگانو ته سجدي لگوي ؟
 دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده ؟
 لږخو آرام دخپلو وينو په سالو کې هم شه
 ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
 دآزادۍ باز به الوتو د پامير په څوکو
 داسې ښکارېږي د وحدت د پروبال قحطي ده
 کاروانه څوک دې فرياد ناوري سره اوسپين نه لرې ؟
 او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

اهداء : شهيد شمس الرحمن او
شهيد محمد ميرپاکو او اووته .

له وينو ترموسکا

خه مستانه شوردي غورونه كيرديء
چيرته مسيح په هديرو راغي
وگوريء مري له خندانه شنه شول
مراوي غوتې په يوه سترگك دشبنم وموسيدې
له مرگ ياغي شوې دسيلي په غيركې وغزيدې
گوريء گلونه شوې جنډې جنډې شوې ورپيدې
خومره بې باكه دا غزوپه څوكو ونخيدې
او دپيرې د خزان مري پورې وخنديدې
خه مستانه شور دي غورونه كيردي
ړنډې ړنډې شوې دپير يو دكوډ گرو سترگې
شينكي آسمان دكوه قاف په لمن ووریده
ډيرين ديو دمنارې له سره وښويده
يو ه ژورگړنگ ته وغورځيده
هغه لاسونه يې ټوټې ټوټې شول
چې ماتولې يې دقاف دښاپيرووزرې
خه مستانه شوردي غورونه كيردي
دښا پيرو دڅنو بوي راځي
هلي زمورده كلي
په هغه سترې ملوك زيرې وكړي

بدري جماله يني سلام ته راځي
 څه مستانه شوردي غوږونه كيږدي
 راغلي څپي دسندريزي خدا
 هغه دي هغه ، دبتانو جنازي ووتي
 چې دسحر ويني يي څښلي هغه شپي ووتي
 هغه چې تش نوم يي دښار په مري
 لکه څپه پروت و
 يوه ياغي آواز دښار له مري وشو کاوه
 دوخت بودي زړه ريتا په کي دغوتې په شان
 دعدم تاخ ته ورو ورو وغورځاوه
 څه مستانه شوردي غوږونه كيږدي
 څه دتودي موسکا تندرونه اوري
 درنو اوبنکو دريا بونه وچ شول
 جادولوگي شو ، طلسمونو وچ شول
 جادو څپلي سترگي وغړيدي
 هلته دوينو دساحل په غاړه
 د يوه نهنګ له گنده شوې تنې
 دچا په وينو لمبيدلي شال بادونو يوور
 دنظر غشوته بريند پاتي شو
 سور خونړي جهان يي شنډ پاتي شو
 ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

ٲخه مستانه شوردي غوړونه كيږديء
 هلته پوشكين له غزليز وسترگو
 دتولستوي په مينه ناكه ٲخپره ووريده
 وي يې دانبكلي اورنگين محشر له كومه راغي ؟
 چې د بتانو نړۍ ونږيده
 دتولستوي په شونډو
 يوې خوږې موسكا بريښونه وكړل
 له نازه ډكه اشاره يې وكړه
 دجنوب لورته يې اوږده او مرميرين لاسونه وغزول

دديو دقهر په خير، دوه لاسونه

ديوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
 غنچې غنچې گلونه وغورځول
 دهریوگل په شوکیدلې پانه
 دوه دوه سین بوراگان
 لکه د برخی په خير ، ووریدل
 دا پولادي لاسونه
 دگل دهرې یوې پانې په مخ
 دڅاڅکي څاڅکي برخی برخی په سر
 تیرې پنجې راکارې
 دهره دوو ، دوو بوراگانو ترمنځ
 دبیلتون بریدجوړوي
 د ديو دقهر په خیردوه لاسونه
 دتورو کاهو خواته وغځیدل
 څولې یې ډکې کړې له تورو کاهو
 دسپایرې په غبرکې سپینه سپینه
 په کاهو ولي چې ذرې ، ذرې شي
 چې رڼا بوره شي تیارې خورې شي
 دغه سپینه دیوه وجود او د دې دوو لاسونو
 دروح له میوډکه

باغ

په هغه شپه چې د بلوغ باغ ته ورواوښتمه
 د پنځلسمې سپوږمۍ
 زما ښکالو دپلو شو په غوږو ، واوریدله
 له شنې کرکۍ یې لکه لور دباغوان سر راوایست
 باغ یې دنور په رڼو کاهو وویشت
 سترگې مې وېرېښیدې و تمبیدم
 زما تندي لکه د باغ گلاب په وینو سور شو
 یوه گړۍ دیوې ونې لاندې ودریدم
 ورپڅو وړېښیمن شال د سپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
 ساړه شمال مې ماشوم درد په تال کې ورنښت او ه
 زړگي مې ورپڅو ته یوه دنیا دعا کوله
 په یوه تېرې تلوسه بدل شوم
 هرې شیبې د کال پېښې کولې
 دانظار دېوانو
 د شیبو غرونه وو په لار کې ایښي
 او په دې لاره یوه سترې قافله دوږمو
 دچا دڅنو خوشبویۍ باندې لرلې وه راورسیده

دتصور په اینه کې یوه ښکلې راته وموسیده
 کړنگ شو آینه زما دخيال له لاسه وغورځیده
 زه له خندانه شین شوم
 یوی ښایسته ښاپیری غیره راځړه
 زما په خوږ سترگویی وموښل تنکي لاسونه
 زما نظر بدل شو
 زه د گلونو په لوستلو باندي وپوهیدم
 په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
 بیا ښایسته ښاپیری غیره راځړه خوله په خوله شو
 ټنډه یې وموښله
 زما په ټنډه پورې
 زما له خوب سره اسمان ته لاړه
 په سپینه ټنډه یې سور خال څلیده
 لکه زما د غزلونو اروا
 لکه ښایسته دسهارونو ستوری
 څم دنغمو په سیندکې غسل کوم
 او دگل کڅ په غاړه
 دسحر لونځ کومه

زمور دکلي شنه توتيان سپيني کوتري

خدا په ستاکومي پرېنتې واخيسته ؟

په نوراني منگولو

دگلو ږموپسته ورېنمينه جارو

چې يې دلرکلي اسمان جاروکړ

له تورو ورېځو اوله تورو لږو

خدایه دلرکلي په شنو توتيانو

په سپينو سپينو جنتي کوترو

ته څومره ډيروروي

دښايستو نو باران

چې له بڼکونه يې

بوي دچندنو راځي

چې له خبرونه يې

بوي دسندرو راځي

خدایه بخښي مې که نه ؟

توبه توبه

دلراوبرکلي عظيمه خدایه !

له تاکومه گيله

ستا هغه ډيري پرېنتې خدایه په کومه لاري ؟

ته ورته غبرکړه چې دبرکلي اسمان جاروکړي

په تورو وریځو کې د پیغلي سپوږمۍ ساترېته
 په تورو وینو کې شوه سترگه د لمر لته پته
 ته ورته غبرکړه چې د برکلي اسمان جارو کړي
 زموږ د کلي شین بڼه کې توتیان
 کوي هر چاته د سلگو په ژبه
 دخپلو ماتو وزرونو بیان
 زخمي مریو کې دمستو الوتنو نغمو
 د وینو زنگ نیولی
 زموږ د کلي هغه سپینې اسماني کوترې
 چې د سپوږمۍ په سپینه شپه یې د سوما گلونه
 په پیغلو پیغلو ترانو کې ستایل
 خونن د برکلي وریبمینه فضاء
 اغزي اغزي غوندي ده
 د سپینو سپینو اسماني کوترو
 د زرونو وینې خېبېني
 زموږ د کلي ښایسته کوترې
 سپینه سپوږمۍ په خوب کې ویني اوسوما په خوب کې

د دیو د لاس د ماتیدو سندره

زما د روح د ونې
 په هغه جگه غورگه
 یوې خوږې یوې پستې سندري
 لکه د سپینې اسماني کوټرې
 له زیروېم نه جوړوله محاله
 ورته راتله د ښاپیرو له وطن
 لکه بدری جماله
 په سندریز انداز کې
 ته لکه دیو غشي لینده په لاس کې
 ماستا د غشو شغاو اوریدله
 لکه شاهین وي خوشی
 په یوه کوټره پسې
 غشي دې شخ شوراغی
 زما سندره پسې
 او د زرگي په سرمې ولگیده
 زما د روح د ونې
 هغه اوچته غورگه ورپیده
 د زیروېم له محالې والوقه
 زما سندره د کوټرې غونډې

د بنا پيروي بدری جمالی غوندي

پستنه لاره دارم په لوري

د شهادت په وزرونو د عدم په لوري

او په بني لاس مي پولادي غشي له زړه راو کيښ

لکه قلم زما د زړه له مشوايي نه ډک و

پولادي نوکه يې په وينو سره وه

په خپل ورغوي مي پرې وليکله

د ناويلې بنا پستوکې او پستي سندرې

د شهادت ويره

دهغه لاس د ماتيدو سندرې

چې غزلگوزرونه په غشو ولي

چې داروا له ونې

سپينې کورې شپې

زما مزار ته لوحه مه جوړوي

زما کين لاس زما د قبر لوحه

راټوکيدلې ده د زړه له تله

پرېږدئ ولاړه دې وي تل تر تله

چې لاروي مي په ورغوي لولي

د ديو د لاس د ماتيدو سندرې

دباران زگيروی

دا خو شپې سرپه سرد باغ په ستوني
 يوه خپسه ناسته
 د باغ تنکي گلونه
 اغزن خوبونه وينې
 باران له تېري باغ نه باد په ديکه تپل وهلو
 او داغزوپه غچرپې و واروه
 پانوزگيروی د باران واوريدو او وپورنيدې
 دسپيره باده ويري وړپيدې
 بلبل دپرخې په های سرې سکروني وخبينلې
 ژبه يې گونگه شوه نغمې نه ورځي
 خولا دگل کنډول يې هيرنه دی توبې نه ورځي
 آه دماشوموگل غوللو په شونډو
 سپيره گردونه پراته
 اغزوتيونه د سپوږمې رودلې
 په هره خوکه يې لوتې لوتې الماس گلبري
 اوس په گلوتو باندي ناز خرڅوي
 باغ د فرعون په قبضه گنبي پروت دی
 اوچار چاپير تېري د اغزيو د يو الونه تاودي
 باغ ته په شتو گامونو

هابنديوان پسرلی نه شي راتلای
 داپسرلی هغو الماسو غیرکښې ټینگ نیولی
 چې د فرعون دا اغزني ږيري
 په هریوتارتارکې ټالونه وهي
 مور په موسی پسي لیمه لیمه شوو
 که چیرته راشي یو ماشوم موسی په پالي پالی
 چې د فرعون له اغزني ږيري
 دانې دانې الماس راوشو کوي
 هغه بندي پسرلی والوزي بنکې وگړي
 زموږ په باغ وزرې وغوروي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

دياروتو دوزخ

دوزخ دی دياروتو جنتونه په کې سـوزي
 سپرلي په کې ايره شول سره گلونه په کې سوزي
 د تاندوتنکی هیلو دموسکا غوتی لمبه شوې
 بس مینې هديرې شوې مشالونه په کې سوزي
 عشق وسو ، لولپه شو په بـسکلا اوري سکروټي
 وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي
 ويشتلی دنورغشي بودی ټال په لينده نه شي
 اورونه دي لوگي دي اورنگونه په کې سوزي
 په زړونو اوريليري خدايه چاته وژارمه ؟
 روغ څه چې ليوني بېرسرونه په کې سـوزي
 سور اور په ميخانه کې ساقي وسو ، جام يې پريوت
 لاغرپه يې کړی نه چې تېرې زړونه په کې سوزي
 ختن تالاوالاشو نه غزال شته نه عطرونه
 نېپام خورې سپرغی کړې راکټونه په کې سوزي
 داڅه يزيدي ظلم دی په دغه کربلا کې
 ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کې سوزي
 اور کربنه غځولي مجنون دلته ، ليلا هلته
 ديدن ته وا دسترگو کچکولونه په کې سـوزي
 الهي نمودي اورونه ته گل وگلزار کـړي
 ته گوره د خليل خواره يادونه په کې سـوزي
 لکيري به مرهم غوندي په سولور زړونو
 « کاروانه » خيرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

زما دسورکي اوتس فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونه وړل
 غاړه کې چې بنکلي امیلونه وړل
 تل مې تگ راتگ و ، کاروانونو کې
 تلمه په پیچو موکې په غرونو کې
 کله په اغزو کله گلونو کې
 تگ مې نه و خوښ په مهارونو کې
 ډیر وم گړندی په قدمونو کې
 تل مې له اوسانو میدانونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي امیلونه وړل
 ډیر په خطر ناکو لاروتللی يم
 ډیر ډیر په مستی کې تښتیدلی يم
 ډیر راغورځیدلی پر زیدلی يم
 کله هم گړنگ ته ورلویدلی يم
 بیا هم په میړانه ترې ختلی يم
 ما په مکیز غاړه بوخ غوږونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي امیلونه وړل
 هرڅو مې که زړه له باره ستړی دی
 زړه کې مې زرغون دمینی زړی دی
 نازمې دغریب په لیمو وړی دی
 بې مزده مې پنډه ورته راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـری دی
 تل به می دالی اوسـاغاتونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 ډیر راسره یوبهیر کې تللی دی
 تللی دی واپس کله راغلی دی
 پاس راته جازونه غوریدلی دی
 خواکې می بمونه لگیدلی دی
 هرک راته په برگو ډیر کتلی دی
 بیتا به می هم کته او کـلونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 تگ به می دشیپې په قافلو کې و
 لوند به می بدن ټول په خولو کې و
 زړه می دخوانی په ولولـو کې و
 مل به می کاروان په منزلو کې و
 روح یې دشعرونو په ښکلو کې و
 مایې د ډاگې غونډې لیکونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 بار شومه په سختو سرو گرمیو کې
 زور می پاتې نه و ، په تلیو کې
 ور ورو به راتلمه په غونډیو کې
 اوسکې می وې پندې په ککیو کې
 خه غمجن سرود می و ، گونگریو کې

ورومي دمرگ غير ته قدمونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي اميلونه وړل
 بيا په خپلو وينوکې غرقاب شومه
 ونډې . ونډې جوړپه بڼه حساب شومه
 ويش په هرغريب په هر جناب شومه
 وړک دسخت مرگي په انقلاب شومه
 جوړتوبې توتې شومه کباب شومه
 خدای خپر چې چابه مې خوندونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي اميلونه وړل
 داغ که دکاروان په خيسگر خون يمه
 خيال نه مې شپي وايي پښتون يمه
 وايي که غمجن دي په بيلتون يمه
 هرڅه دي له خدای پوه په قانون يمه
 ټينگ عزم لرم که په شواخون يمه
 زړه ته يې دصبر مرهمونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي اميلونه وړل

دري خيسوره دچور کوسپي دځنگل لمن

۱۳۶۸ / ۶ / ۵

B
3.532
KAR
4382

Series No:69-70

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies

1000

Peshawar

1992

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**